Bryndís Björgvinsdóttir

Çeviren: Mahir Ünsal Eriş
Resimleyen: Þórarinn Már Baldursson

6. Basım

SAVAŞI BİTİREN SİNEK

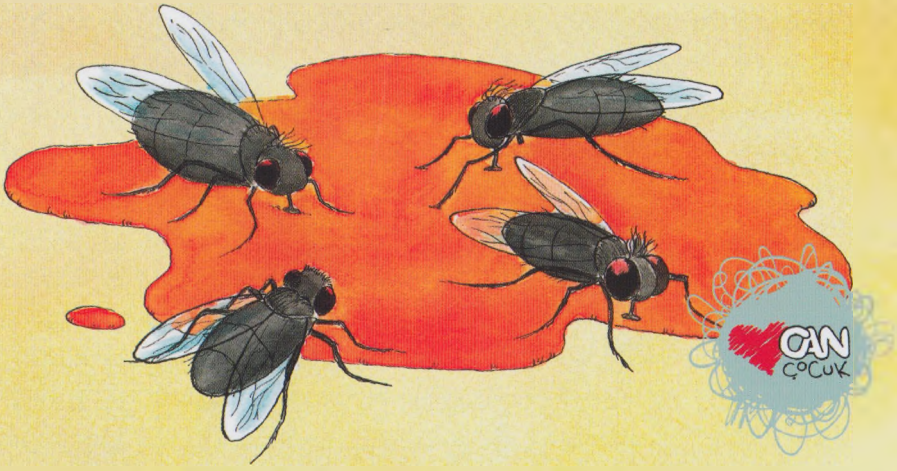

CAN ÇOCUK

Çocuklar ve yetişkinler için, savaş ve karasinekler hakkında ilginç bir hikâye!

Kolkex, Sinek ve Hermann Şeker sıradan karasineklerdir; hani şu kayda değer bir şey yapmayan, etrafta vızıldayıp duran sineklerden...

Bir gün, evlerini paylaştıkları insanlar, "teknoloji harikası" elektrikli sineklikten almaya karar verir. Artık o evde kalamayacaklarını anlayan üç kafadar, Nepal'in iyi kalpli keşişlerini aramaya koyulur. Duyduklarına göre, bu nazik keşişler bir sineği bile incitmeyen insanlardır. Uzak diyarlara yaptıkları bu yolculuk sırasında konakladıkları ülkede savaşla ilk kez tanışan sinekler bu saçmalığa bir son vermeyi kafaya koyar. Üstelik "Bir sineğin elinden ne gelir ki!" demeden.

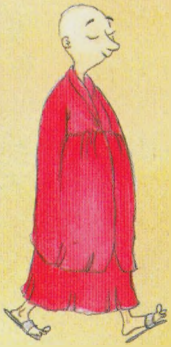

İzlanda Çocuk Edebiyatı Ödülü'ne değer görülen *Savaşı Bitiren Sinek*, insanlar, sinekler ve savaş hakkında bir cesaret ve dayanışma öyküsü.

14.00 TL
ISBN 978-975-07-3430-4
9 789750 734304

Bryndís Björgvinsdóttir

Çeviren: Mahir Ünsal Eriş
Resimleyen: Þórarinn Már Baldursson

SAVAŞI BİTİREN SİNEK

Çocuklar ve yetişkinler için,
savaş ve karasinekler hakkında
ilginç bir hikâye

CAN ÇOCUK

Savaşı Bitiren Sinek
Bryndís Björgvinsdóttir

İngilizceden çeviren: Mahir Ünsal Eriş
Resimleyen: Þorarinn Már Baldursson

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Tuğçe Özdeniz
Düzelti: Seda Ateş
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2017
6. Basım: 2000 adet, Mart 2019
ISBN 978-975-07-3430-4
Flugan sem stöðvaði stríðið, Bryndís Björgvinsdóttir
© Bryndís Björgvinsdóttir, 2011
© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2017
Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı ve Forlagið www.forlagid.is aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 31730
Hayriye Cad. No:2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 2525675-2525988-2525989
Faks: (0212) 2527233
cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: İnkılâp Kitabevi Baskı Tesisleri
Sertifika No: 10614, Adres: Çobançeşme Mah.
Altay Sk. No:8 Yenibosna, Bahçelievler / İstanbul

İçindekiler:

Başlangıç: Sinek, Kolkex ve Hermann Şeker / 13
Nepalli Keşişler / 19
Kaçış Planı / 25
Assambad / 31
Kebap Lokantası / 37
Bad'ın Generali / 43
Barışsever Yolcu / 49
İyi Kalpli Keşişlerin Manastırında / 55
Harika Bir Fikir / 61
Sineklerin Dönüşü / 67
Lanet / 75
Gizli Yer / 81
Rel'in Yönetimi / 89
Büyük Bir Ders / 95
Son / 103

Bu hikâyenin başlayıp bittiği kasabada bir sabah, kar öylesine lapa lapa yağmıştı ki her şey birdenbire kardan, beyaz, tümsek tümsek bir battaniyenin altında kayboluvermişti. Kasaba, insanların yaşadığı bir yerden çok, kocaman ve bembeyaz bir kâğıda benziyordu. Kasaba sakinleri sokaklara çıkana kadar tabii. Birbirlerine seslenerek, kardaki izler üstünde bir o yana bir bu yana gidip geldiler. Bazıları karda yürümeye çalışırken kayıp düştü hatta. Köpekler, kar yığınları arasında hoplayıp zıplayarak, düşenlere havlaşıyordu. Bu ufak tefek aksiliklerle pek ilgilenmedikleri zamanlardaysa gökyüzünden düşen minik kar tanelerini kapmaya çalışıyor, bir yandan da benekli kuyruklarını yepyeni bir arabanın silecekleri gibi sağa sola sallıyorlardı. Birkaç tavuk, karın içinden kafalarını yukarı uzatıp gıdakladı, kasabada olup

bitenden hiçbir şey anlamamışlardı. Etraf birden kendileri gibi bembeyaz oluvermişti. Bütün bunlar olup biterken, başka bir grup kasaba sakini yuvalarını çoktan terk etmişti: dört karasinek ana cadde üstünde zikzaklar çizerek ilerleyip tek sıra halinde köşeyi döndüler. Bir gazete satıcısının eski bir gazete kutusundan bozma derme çatma tezgâhının da olduğu pazar yerine doğru gidiyorlardı.

Satıcı "Dün gece olanları okuyun!" diye bağırıyordu, insanlar zaten çoktan tezgâhın önünde toplanmışlardı. Herkes, önceki gece olanları merak ediyordu.

Sinekler satıcının üstünden tezgâhın arkasına doğru uçtular. Orada, yana yakıla sabah gazetelerini almaya gelmiş insanların kalabalığı gitgide artarken sessizce bir gazetenin üstüne oturup baş sayfayı incelemeye koyuldular. Satıcı, kolları her yöne uzanan bir deniz yıldızı gibi gazeteleri dağıtıyordu.

Satıcı, işlerin çığırından çıktığını fark edince, "Gazeteleri ıslatmayalım lütfen!" diye bağırdı. Bütün gazeteler yollara saçılıp sırılsıklam olmuştu ya da sayfa sayfa dağılmıştı. "Bana bakın!" diye bağırdı boş yere, "Bu yaptığınız hiç doğru değil, herkes aldığı gazetenin parasını ödesin canım!" Ama ne fayda! O sabah, herkes çıldırmış gibi gazetelere saldırıyor, kimse satıcının sızlanmalarına kulak asmıyordu.

Üzerinde karasineklerin oturduğu gazetenin baş sayfası çeşit çeşit boy ve şekillerde harflerle doluydu.

Karasinekler bu alışkın olmadıkları görüntüye dikkatle baktılar. Kafalarını kaldırdıklarında stanttaki, bütün gazetelerin baş sayfalarında aynı şeyin olduğunu gördüler. Bütün gazeteler aynı olayı anlatıyordu; önceki gece beklenmedik biçimde sona eren savaşı. Bütün gazetelerde aynı fotoğraf vardı: kendilerinden pek de farklı olmayan minik bir karasineğin görüntüsü.

Karasinekler, bakışlarını bir başsayfadaki sineğe bir gazete standının dışında devam eden kargaşaya çeviriyor ve aynı şeyi düşünüyorlardı. Çok şey bilmiyor olabilirlerdi, ama şundan kesinlikle emindiler. Önceki gece olanları dünyada hiç kimse onlardan daha iyi açıklayamazdı. Hatta gazeteler bile. Fotoğraftaki sineği tanıdılar. Gece olup biten şu önemli olaylara çok parçalı ve keskin karasinek gözleri sayesinde tanıklık etmişlerdi. Bu yüzden insanlara bütün bu gerçeği sadece kendilerinin anlatabileceğini düşündüler. Savaşın bitmesini sağlayan ve minik bir karasineği gazetelerin başsayfasına taşıyan olayları bir bir anlatacaklardı.

Başlangıç

Birkaç hafta önce,
büsbütün başka bir ülkedeki
büsbütün başka bir şehirde.

Sinek, Kolkex ve Hermann Şeker

Oda adeta parıltılı bir ışık deniziydi. Televizyonun ışığı beyaz duvarları sarıya, pembeye, maviye boyuyordu. Televizyonun önündeki kanepe boştu ama kimsenin televizyon izlemediğini söylemek de doğru olmazdı. İki karasinek –Kolkex ve Sinek– kanepenin üzerinde asılı duran genişçe dünya haritasının üzerindeydiler. Kolkex pürdikkatti, bakışları ekrana kilitlenmişti. Bu esnada Sinek dünya haritasının üzerinde geziniyor, ayaklarının altında uzanan karmakarışık ülkelere bakıyordu. Yürüdükçe her adımında yeni bir ülkeye geçiyor, sınırları, ormanları, dağları aşıyordu. Sinek mavi bir göle geldi. Kolkex ona seslendiğinde gölün üzerinde tuhaf gemiler gibi yüzen harflere bakıyordu.

"Sinek!" diye bağırdı Kolkex, "Baksana!" Ön

bacaklarının tekini bir kumanda gibi televizyona doğrultmuştu. Sinek'in bakışları Kolkex'in sıska, tüylü bacağını takip ederek ekrana yöneldi. Kolkex'in daha önce de gördüğü, evin insanlarıyla birlikte seyrettikleri Avustralya dizisi biter bitmez yayına giren reklam şimdi de Alışveriş Kanalı'nda yayınlanıyordu. Bahçe eldivenleri, çevre dostu naylon poşetler, protein açısından zengin kuş yemleri gibi masum tanıtımlarla başlayan reklam, spikerin "Hafif bir elektrik şokuyla her tür sineğin birkaç saniye içinde hakkından gelir!" dediği teknoloji harikası sineklikteki yaz kampanyası ilanıyla son buluyordu. Kolkex, sineklerle yaşayan insanların bu ucuz cinayet aletine aldanarak telefona sarılıp Alışveriş Kanalı'nı arayarak sineklik sipariş etmiş olmasından korkuyordu, hem de hızlı teslimat seçeneğiyle!

Kolkex "İşte bu!" diye haykırdığında, reklamdaki sineklik havada yükselmişti, zavallı bir karasineğin canına kastediyordu. Küçük bir tenis raketine benziyordu. "İşte bizim evdekilerin sipariş ettiği korkunç makine bu!" diye devam etti. Sinek bakışlarını çevirdi. Uzun süredir bir arada yaşadıkları insanların bu 'ortak kararı', Kolkex'in daha önce dediği gibi "yaz kampanyasından faydalanarak bu ölümcül silahı satın almaları" sebebiyle üzgündü Sinek, dünya haritasına bakakaldı. Oysa ılık ve aydınlık yaz günlerini iple çekiyordu.

"İnsanlar evde yok ve posta da henüz gelmedi," diye bir ses duyuldu kapı eşiğinden. Konuşan Hermann Şeker'di, evdeki sineklerin en yaşlısı. Sineklik kapıya bırakılırsa diye ön kapıda nöbet tutuyordu. Güçlükle arkadaşlarının yanına geldi, pek yakın bir gelecekte kendilerini bekleyen felaket yüzünden endişeliydi.

Üç arkadaş bir süre sessizce durdu, her biri kendi dünyasındaydı, sessizliği Kolkex bozdu: "Televizyondaki çamaşır deterjanından bahsediyorlardı." İflah olmaz bir televizyon bağımlısıydı Kolkex, insanlara ve onların maskaralıklarına duyduğu amansız ilgi de cabası. "İnsanlar çamaşırları lekesiz bir kâğıt gibi bembeyaz yapan yeni bir deterjan geliştirmişler," diye devam etti gözlerini ekrandan bir an olsun ayırmadan. "Bu gerçekten inanılmaz!" diye de ekledi ama Hermann pek de etkilenmemişti. Fakat, kendisine düzgün kâğıt destelerini anımsatan bembeyaz çamaşır yığınlarının önüne konmuş deterjan şişesi Sinek'in ilgisini çekmişti.

"Ben insan olsam, kâğıt destelerini çamaşır yığınlarına tercih ederdim," dedi Hermann bir anlığına düşündükten sonra. "O zaman kâğıtlara sinekler hakkında ilginç şeyler yazabilirdim, hatta belki bir kitap bile!"

"Ne güzel olurdu," diye yanıtladı Kolkex. "Bunu birinin yapması gerek. Sinekler hakkında yaz. Böylece

insanlar biz karasinekler hakkında bir şeyler okuyup bizi daha iyi anlarlar belki."

"Doğru, bazen bizim hakkımızda bu kadar az şey bilmelerine hayret ediyorum," dedi Sinek. "Onlarla aynı evde yaşıyoruz, ama bazen bizi fark etmiyorlar bile."

"Hakikaten de öyle, ve en tuhafı da," diye devam etti Kolkex, "insanların aklına bize şöyle doğru dürüst isimler vermek hiç gelmiyor. Bütün hayatımı burada, birlikte yaşadığımız insanlarla televizyon seyrederek geçirdim, yine de bana sinekten başka bir şey demediler!"

"Bu, o kadar da kötü bir şey değil," dedi Sinek, çoğu sineğin gerçek bir ada sahip olmak istediğini bildiği halde. Aslında sineklerin de birer adı vardı, tıpkı insanlar gibi. Bazı karasineklerin Muska, Figaro, Kukuroo gibi geleneksel adları vardı. Bazılarının adlarıysa daha az rastlanan türden, modern adlardı, Bingo, Baileys, Sigh gibi. Sinekler genellikle doğum yerlerine göre adlandırılırdı. Örneğin Hermann'ın annesine, Üst Mutfak Dolabının Kakaosu adı verilmişti, Kolkex'in büyük büyükbabası ise melodik vızıltısıyla Karabiber Değirmeni Gıcırtısı'ydı. Sinek adları böyledir, öyle o kadar basit ve önemsiz değillerdir.

Konu adlardan açılınca, Sinek'in bu eve yerleştiği günü anımsamadan edemediler. Işığın ve sıcaklı-

ğın çekiciliğine kapılıp, açık pencereden yavaş yavaş içeri süzülmüştü. Hermann Şeker ve Kolkex onu ilk fark ettiklerinde Sinek, pencerenin eşiğinde bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Yanına gittiler, onu işaret ederek şu bildik minik cimcimelerden biri olduğunu konuşup birbirlerine sordular: "Bu 'sinek' pencereden mi girdi? Bu 'sinek' hiç sakinleşmeyecek mi? Acaba bu 'sinek' burada bizimle mi yaşamak istiyor? Sence bu 'sinek' aç mı?" Sonunda, o kadar çok "sinek şöyle," "sinek böyle," diye bahsetmişlerdi ki ondan, cimcime adının Sinek olduğunu zannetti.

"Bazen Sinek'e doğru dürüst bir sinek adı vermemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Hermann. Onun da tam sinek adı Üst Mutfak Dolaplı Hermann Şeker'di. Bu biraz da Kolkex yüzündendi aslında. Hermann'ın ikinci adını veren Kolkex olmuştu, onu üzerinde "ŞEKER" yazan beyaz bir paketin içinde bulduğu gün. Hermann tıka basa doymuştu, çatlamak üzereydi, bu lakabı reddetmeye bile hali yoktu, sonra bu ad üstüne yapıştı.

"Acaba ona Batı Sahra mı desek?" diye sordu Hermann Şeker kibarca. Belli ki üzerinde durduğu dünya haritasından yakınındaki yer adlarını okuyordu. "Kanarya Adaları? Kazablanka?" diye devam etti yılmadan. "Tenerife'ye ne dersin?"

Kolkex, Hermann Şeker'e gülüp geçti, oturma odasında etrafı tarayarak Sinek için daha komik bir ad

arayışına girdi. Sonra tekrar ekrana baktı. İşe bakın ki bir belgesel başlamak üzereydi. Kolkex tanıtımlarına birkaç kez denk geldiği bu belgeseli gerçekten seyretmek istiyordu. Sinek ve Hermann, Kolkex'in televizyon tutkusunu bildiklerinden onu rahat bırakmaya karar verdiler. Televizyon gecelerinin sayılı olduğunu kim bilebilirdi ki? Hermann ve Sinek, televizyonun tadını çıkarması için Kolkex'i yalnız bırakıp mutfağa gittiler. Oradan hem giriş kapısını hem de posta kutusunu gözetleyebiliyor, bir yandan da yiyecek bir şeyler bakınıyorlardı.

Nepalli Keşişler

Hermann Şeker ve Sinek mutfakta şeker kâsesinin kenarına oturmuşlardı. Öğle sonrası güneşinin ışınları pencereden içeriye süzülüyordu. Sinek kendini güneş ışınlarına bıraktı ve ayaklarını birbirine sürttü. Birkaç kez başının üstüne doğru kaldırdığı ayaklarıyla yüzünü temizledi, sonra onları tekrar kâseye soktu. Bir kez daha mutfağa baktığında, güneş ışınlarının her şeyi şeftali rengine boyamış olduğunu gördü: mutfak masasını, dolapları ve hatta duvarları. Sinek'in aklına Hermann geldi, acaba o da renk değiştirmiş midir diye düşünürken bir de ne görsün, Hermann'ın yerinde yeller esiyor. Buharlaşıp uçmuştu sanki!

"Hermann?" diye seslendi Sinek amaçsızca, "Nereye kayboldun?"

"Bu-raa-da-yım-yım-yım!" diye bir ses yükseldi

şeker kâsesinden, Sinek'in arka bacaklarının yakınından.

Sinek arkasını dönerek kâseye dikkatle baktı. Hermann orada baş aşağı asılı kalmış, kâseye yalnızca arka bacaklarıyla tutunuyordu. Bir mağaradaki yarasa gibi görünüyordu.

"Bu harika-aa-a," dedi. "Belli bir açıdan bakınca güneş şeker kristallerini aydınlatı-yoor-yor-yor. Elmas-lar-lar gibi-bi-bii parıldıyorlar-lar-lar!"

Sinek şeker kâsesinin kenarından sıvışıp mutfak kapısına doğru bir bakış fırlattı. Kimsenin posta kutusunun etrafında olmadığından emin olunca kâsenin kenarına asıldı, Hermann ile aynı pozisyondaydı. O zaman Hermann'ın bu kadar güzelce tarif ettiğinin ne olduğunu gördü: Kâsenin dibini kaplayan şeker akşam ışığında parlıyor, yanıp sönüyor, kırpışıyor, kıvılcımlar saçıyordu. Her bir şeker zerresi masalsı renklerle ışıldıyordu – nane yeşili, uçuk mavi, pudra pembesi, altın kızılı, koyu mor ve gümüş rengi.

Bu harikulade bir karmaşaydı. Sinekler kıkırdaşarak birbirlerine ortaya çıkan yepyeni renkleri gösteriyorlardı. Sonra, Sinek mor bir şeker zerresi gördüğünde, hortumundan istemsizce salyalar aktı. Kâsenin dibine ulaşarak şeker taneciklerinden birini ıslatan salya, bu taneciğin daha da parlak ışıldamasına neden olmuştu. Sinekler haylazca birbirlerine bakıp etrafa tükürükler saçmaya başladı. Tükürdüler,

tükürdüler, ve şeker gittikçe daha parlak renklerde ışıldadı durdu.

Belgesel biter bitmez Kolkex rüzgâr gibi mutfağa daldı. Gördüklerini anlatmak için bir saniye bile bekleyememişti. Masadaki şeker kâsesinden yükselen yankıları duyunca paldır küldür kâseye kondu, kenarına asılarak, içine doğru bağırdı: "Hey, oradakiler-ler-ler! Hemen buraya ge-lin-lin-linn!"

Sinek ve Hermann sıçradılar, neredeyse dengelerini kaybediyorlardı. Kâsenin dışındaki acımasız gerçeği unutmuşlardı, ıslanmış şekere yapışmaktan zor kurtuldular. Yoksa sineklik eve gelmiş miydi? İnsanlar çoktan sinekliği teslim almış ve savaşı başlatmışlar mıydı?

Kâseden çıkar çıkmaz, "Ne-ne oluyor?" diye sordu şaşkınlıktan serseme dönmüş sinekler.

"Buna inanamayacaksınız!" diye yanıtladı Kolkex. Endişeli görünmüyordu, hatta çok keyifli gibiydi. Hevesle parıldıyordu adeta, öyle ki toz şeker tanecikleri onun yanında sönük kalırdı. "Karasinekleri seven insanlar gerçekten varmış," dedi. "Bu insanlara Nepalli Keşişler deniyormuş. Televizyondaki belgesel onlarla ilgiliydi, sahiden varlar yani!"

"Karasinekleri seven insanlar mı?" diye şaşkınlıkla sordu sinekler. "Gerçekten var mıymış?"

"Evet," dedi Kolkex ve belgeselden bir alıntıyla devam etti: "Nepalli Keşişler asla bir sineği incitmez!"

Hermann ve Sinek'in şaşkınlıktan ağızları açık kaldı. Duyduklarına inanamadılar, uzun süre baş aşağı asılı kaldıkları için hayal görüyor olabilecekleri düşündüler. Diğer yandan Kolkex, doğrudan gözlerini kocaman açmış yüzlere bakarak, inandırıcı bir sesle: "Nepalli Keşişler şu elektrikli sinekliği öğrenseler üzüntüden ağlar."

"Sen şimdi, karasineklerden hoşlanan insanların var olduğunu mu söylüyorsun?" diye fısıltıyla sordu Sinek, Kolkex'ten çok kendine soruyordu aslında. "E, bu harika bir haber!" dedi ve sonra dünya haritasını düşündü. Nepal'i hatırlıyordu tabii, ama orada böylesine tatlı insanların yaşadığını aklından bile geçirmemişti!

"Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel haber!" diye tekrarlayıp durdu Hermann Şeker. Sinek ve Kolkex hemen lafa karıştı: "Bu gerçekten şahane bir haber. Kesinlikle, inanılmaz bir haber. Çok acayip. Hem de çok!"

Hermann ve Sinek, Kolkex'ten keşişler hakkında bildiği her şeyi anlatmasını istedi. O da tek bir şey bile atlamadan anlattı. Belgeseli bütün ayrıntılarıyla tekrarlıyordu, anlattıkları efsaneviydi. Görünüşe göre Nepalli Keşişler nezakette sınır tanımıyordu. Kolkex onlara, akşam yemeğini paylaşmak için yedi sineği davet eden bir keşişten bahsetti. Ayrıca, bir grup keşiş, elbirliğiyle boğulmakta olan bir karasine-

ği su bardağından kurtarmıştı. Sinekler adeta cenneti bulmuş gibiydi. Nepalli Keşişler belli ki harikulade insanlardı.

"Kolkex, şekerim, nihayet bitmek bilmez televizyon mesainin bir faydasını gördün!" dedi Hermann. "Yoksa bu şahane insanların varlığından haberdar olamayacaktık."

"Evet..." dedi Sinek, ama daha lafını bitiremeden ön kapıdan bir gürültü duyuldu. Siyah naylonla kaplanmış bir paket posta aralığından sineklerin evinin içine doğru itilmekteydi. Paket, masumca bir gümbürtüyle paspasın üzerine konuverdi.

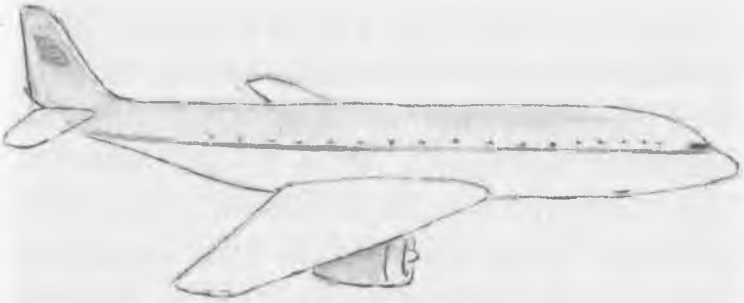

Kaçış Planı

İlkin, sinekler pakete dokunmaya cesaret edemediler. Etrafında birkaç tur atarak dört bir yanını incelediler. Üzerinden uçarken kalın, koyu gri harflerle yazılmış "Telemarket" yazısını görebiliyorlardı. Hermann Şeker'in, arka bacaklarından biri kazara pakete takılıp da elektrik çarpmayınca, sinekler paketin üstüne konmaya cesaret edebildi. İnsanlar sinekliğin ambalajını açana kadar beklemeleri gerektiğini anlamışlardı. Paket açıldıktan sonra yaşanacak kovalamacayı düşündükçe gitgide halsiz hissediyorlardı. Ama mücadele etmeden, hemen pes edecek halleri yoktu. Hayatlarına devam edip, Nepal'in iyi huylu keşişleriyle tanışmayı her şeyden çok istiyorlardı.

Hermann ve Sinek, Nepal'in fazla uzak olduğunu düşündüklerini söyledi. Kolkex ise, çeşitli ulaşım

araçlarının her gün Nepal'e mekik dokuduğu bilgisini onlarla paylaşarak bu sorunu savuşturdu. Hermann arka bacaklarını birbirine vurup, sineklerin kendi aralarında örgütlenerek tek bir amaca yönelmelerini, kendilerini Nepal'deki manastırın duvarlarına güvenlikle ulaştıracak bir kaçış planı yapmalarını önerdi. Böylece sinekler, bu kaçış planını görüşmek üzere evin en güvenli yerinde -şüphesiz, o an için siyah naylon paketin üstünde- bir toplantı düzenlediler. Plan çok karmaşık değildi. Sinekler olabildiğince hızlı davranarak gerisingeri mutfağa uçacaklar, pencerenin eşiğine konacaklar, açık olmasını umdukları pencereden süzülerek en yakın havaalanına gideceklerdi. Havaalanına ulaşınca, anayolları ve trafik levhalarını izleyeceklerdi.

"Eminim havaalanında karnımızı doyurmak için bir parça yağ buluruz," dedi Hermann sonunda, içindeki obur konuşuyordu.

"Sonra da kendimizi dosdoğru Nepal'deki iyi huylu keşişlerin kollarına atarız," diye ekledi Kolkex, hepsini cesaretlendirmek istercesine.

Sinekler kaçış planını hayata geçirmek için hiç vakit kaybetmedi, dosdoğru şeftali rengine bürünmüş mutfağa uçup pencereden dışarı çıktı. Akşam göğünde, inip kalkan uçakları görebiliyorlardı. Gökyüzü sanki narin bir kumaştan yapılmıştı da, uçaklar bu kumaşın üzerini kazıyarak iz bırakıyordu. Sinekler,

uçakların havada bıraktığı işaretleri gözleyerek yola koyuldu. Genişçe yolları takip ediyor, yön gösteren levhaları kaçırmamaya gayret ediyorlardı. Sonunda havaalanı önlerinde belirdi, büyük bir disko topunu andırıyordu. Sinekler daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Terminal çelik ve camdan yapılmış, parlak, canlı ışıklarla aydınlatılmıştı. Işıklar öyle parlaktı ki, binadan dışarı taşıyor, asfalt pistin, etraftaki çalılıkların ve onları çevreleyen karanlığın üzerine buz tabakası gibi çöküyordu.

Sinekler bir grup insanı takip ederek binaya girdi, onları taklit etmeye çalışıyorlardı. Kuyrukta beklediler, metal detektörlerinden ve taşıma bantlarından geçtiler. Pasaport ve güvenlik kontrollerini de başarıyla atlatıp bir bekleme odasından geçince vardıkları upuzun koridor onları o zamana dek gördükleri en büyük salona götürdü. Hayal edebildikleri en büyük salonun tam iki katı büyüklüğündeydi neredeyse. İçinde lokantalar, barlar, mağazalar ve içleri yağlı yiyecek artıklarıyla dolu düzinelerce çöp kutusu vardı. Sinekler nereden başlayacaklarını bilemediler. Bu yüzden, bir lokantanın küçük masasının üzerindeki sahipsiz bir kâğıt tabağın üzerine oturup orada beklemeye karar verdiler. Tabak kareydi, içinde sos artıkları ve birkaç kızarmış patates vardı.

Hermann ve Sinek hemen patateslerden birini saplandığı sostan çekip çıkarmaya girişti. Bu esnada

Kolkex ön bacaklarını tabağın kenarına koymuştu. Bir yolcu gemisi kaptanının kararlılığıyla salonu izliyordu. Kâğıt tabağın yakınlarında üç adet TV ekranı vardı. Salona daha dikkatli bakınca, birkaç ekran daha olduğunu fark etti Kolkex. Her yerde ekranlar vardı! Hepsi de aynı programı gösteriyordu; dünyadaki gezilesi şehirlerin listesi. Bir an için Kolkex berbat bir rüya gördüğünü düşündü, rüyasında TV programı ve dünya haritası karman çorman olmuştu. Kafasını sallayıp derin düşüncelere daldı. O kaçın kurasıydı, TV ekranlarının bir amaca hizmet etmesi gerektiğini biliyordu elbette.

"Bu hiç iyi değil," diye mırıldandı Kolkex bir süre sonra ön bacaklarını tabaktan çekerken. Ağır ağır yürüyerek diğer sineklerin yanına gitti, ciddi bir bakış atıp, "Buradan Nepal'e hiç uçuş yok," dedi.

Hermann ve Sinek aniden kızarmış patateslerle uğraşmayı bıraktı. Sinek korku dolu bakışlarla Kolkex'e baktı, Hermann'a ise bir ürperme gelmişti. Kolkex onlara ekranlardaki görüntülerin ne anlama geldiğini açıkladı: Buradan kalkan uçuşların varış noktaları listelenmişti ve Nepal görünürde yoktu.

"Ama Kolkex!" diye vızıldadı Sinek. "Belki Nepal'a yakın bir varış noktası buluruz ve bu işimize yarar. Değil mi?"

Hermann ve Kolkex, "Harika bir fikir," diye cevapladı bir ağızdan.

Kolkex ekledi: "Nepal yönüne giden uçaklardan biriyle seyahat edebiliriz, son aşamada da diğer ulaşım araçlarını kullanırız."

"Evet, bir motosiklet ya da yat olabilir," dedi Hermann. "Ya da bunlar kadar havalı başka bir şey."

Sinek, TV ekranlarındaki şehir listesine baktı, bir yandan da haritadaki gezintilerini hatırlamaya çalışıyordu. Sonra Assambad adlı bir şehire uçmayı önerdi. Bu adı haritada, Nepal'in yakınlarında gördüğünü hatırlıyordu sanki. Sinekler bu çözümden gayet memnun kaldı, Assambad yolcularının uçağa gitmesi anons edildiğinde, onlar da hareketlendi. Halı döşenmiş koridorlardan geçerek, tabelaları ve TV ekranlarındaki bilgileri okuyarak doğru uçağı bulmaya çalıştılar. Sonunda dört ya da beş rakamla ve Assambad adıyla işaretlenmiş kapının önünde kuyruğa girmiş insanları gördüler. Kuyruğun üzerinde ilerlediler, üşümüş bir parmağa konarak elektrikli süpürge gibi uğuldayan gürültülü bir silindire girdiler. Kolkex'e göre uçak buydu, sinekler dayanıklı görünen bir kapıya kondular, kapının üzerinde şunlar yazılıydı: *Acil çıkış. Sadece acil durumlarda kullanınız.*

"Şimdi tek yapmamız gereken beklemek," dedi Kolkex. Daha iyi ve daha doyurucu bir hayat için yola koyulan sineklerin başarısından gurur duyuyordu.

Assambad

Uçak havalanınca, yolculara kısa bilgiler veren bir ses duydular. Ses, kalkışa hazır olduklarını, yolculuğun ne kadar süreceğini, uçuş sırasında bir sorun olursa yapılması gerekenleri ve buna benzer şeyleri anlatıyordu. Bunların hiçbiri sineklerin ilgisini çekmedi, gaipten gelen sesi daha ilginç bulmuşlardı. Hermann Şeker ve Sinek etrafa bakınarak kimin konuştuğunu anlamaya çalıştı, ama görünürde kimse yoktu. Ses gerçekten de her yönden ve havadan geliyor gibiydi!

Hermann homurdanarak "Kolkex!" dedi. "Bu sürekli konuşan kim? Bu ses nereden geliyor?"

"Şuradan işte," dedi Kolkex, bir anlığına kendinden geçerek pencerelerin birinden dışarıyı seyre dalmıştı. "İnsanlar mikrofon adı verilen aletlere

konuşuyorlar ve ses hoparlörden duyuluyor," diye açıkladı. "Genellikle uzaktakilere seslerini duyurmak için kullanıyorlar. Tabii ki ses, öndeki, kokpitteki bir insana ait. Sadece, onu göremiyoruz."

Kolkex televizyonda mikrofona konuşan insanların seslerinin evdeki salona hoparlörle ulaştığına daha önce tanık olmuştu. İnsanların ve hoparlörlerin farklı şehirlerde, hatta farklı kıtalarda olduğunu bile görmüştü. Bunu diğerlerine açıkladı, sinekler insan ırkının teknolojik başarılarına dair yeni öğrendikleri bu bilgiyi kavrayınca uçağı kolaçan etmek istediler. Diğer yolcuların neler yediğine ve uçağın altında krem şantiden yapılmış bir çöl gibi uzanan bulutlara baktılar.

Sinekler ortama biraz alışınca tekrar acil çıkış kapısının üstünde toplandılar. Biraz kestirip biraz çene çaldılar, sonra bir anons duyuldu; az sonra inişe geçeceklerdi. Assambad'da neler göreceklerini hayal ettiler. Bu yol, kaçış planlarını bilinmeyen, maceralı bir yolculuğa dönüştürmüştü. Sineklerin ne Assambad, ne de orada yaşayan insanlar ve karasinekler hakkında bir fikri vardı.

Uçak yere indi, pistte tekerleklerinin üzerinde ilerledi ve sonunda durdu. Kapı açıldığında, kurumuş toprak kokusu taşıyan ılık ve egzotik bir esinti uçağa doldu. İnsanlar yerlerinden kalkıp yeni bir kuyruk oluşturdu. Sinekler de yerlerini terk etti, bir deredeki

taşların üzerinde sekercesine, kuyruktaki insanların kafalarının üzerinden hoplayıp zıplayarak geçtiler. Saçlardan şapkalara, kasketlere, atkılara, sarıklara sıçradılar, o kafadan bu kafaya -hop hop hop-, ve sonunda kapıya ulaştılar. Güneş öyle parlaktı ki, simsiyah gövdeleri bal gibi ışıldıyordu.

Dışarıya çıktıklarında sineklerin ilk gördükleri güneşten kavrulmuş yollar, tepeler ve dağlar oldu. Gözlerini kısarak etrafa bakınınca insanların güneş gözlüğü taktıklarını ya da neredeyse ayak uçlarına kadar uzanan upuzun başlıklar giydiklerini gördüler. İnsanlar kamyon kasalarına ya da arabalara doluşunca, onları takip ettiler. Nereye gittiklerini bilmedikleri halde, trafiği izlemekten başka çareleri yoktu. Yolda, arabalar birbiri ardına sinekleri solluyor, ardında devasa bir toz bulutu bırakıyordu.

Sinekler hem susamış hem de çok terlemişlerdi. Bu sıcakta ve tozda arabaları takip edebilmek uçuş kabiliyetleri ve konsantrasyonları için büyük bir sınav gibiydi. Yol kıvrılıp da etrafta tek tük evler belirmeye başladığında rahatladılar, dikkatli bakınca büyük bir şehrin civarında olduklarını anladılar. İleride sayılamayacak kadar çok ev vardı! Büyük bir vadiye girdiler, tepelerden inip çıktılar. Assambad burası olmalıydı. Besbelli burada bir sürü insan ve karasinek yaşıyordu.

Bir süre şehre baktıktan sonra, sinekler tepeden

inip vadinin ortasına doğru ilerledi. Her kanat çırpışlarında etraftaki yerleşim daha da yoğunlaşıyordu. Her yerde evler vardı, çoğu küçücüktü, en fazla tek odalı olabilirlerdi. Kutu gibiydi evler, şehirdeki diğer her şey gibi bakır rengi görünüyorlardı. En fazla iki ya da üç küçük, pervazsız ve hepsi aynı yöne bakan pencereleri vardı. Sinekler tek bir pencereyi bile atlamadan sırayla bir içeriye bir dışarıya uçmayı hayal etti, sanki bu küçük evler ipe dizilmiş kilden boncuklardı. Evlerin teraslarına bakınca insanları gördüler. İnsanlar dokuma güneşliklerin ya da sacdan tozlu çardakların altında saksıdaki bitkilerini suluyor, sere serpe oturuyor, ya da fincanlarındaki çayı yudumluyordu.

Sinekler vadinin ortasına doğru daha da ilerleyince uzun ve dar pencereleri anahtar deliklerine benzeyen büyük, beyaz binaları fark etti. Gökyüzüne dek uzanan kulelerin tepesinde bazıları öğle güneşi gibi parlak, altuni, bazılarıysa karlı bir kış gecesinin soğuk mavi renginde kubbeler vardı.

Sinekler, merakla şehrin merkezine doğru yol alıyordu. Orası, vadinin aşağısı, insan, beyaz tavuk, burnu uzun, kuyruğu düz, çelimsiz, başıboş köpek kaynıyordu. İnsanlar koca koca yığınlardan sebze ve meyve topluyordu. Tartılarda pirinç, tereyağı ve yahni tartıyor, toprak kapları kasaya doğru elden ele uzatıyorlardı. Bazı tezgâhlarda kavrulmuş yerfıstığı, hurma, zeytin, gazete, taze sıkılmış portakal suyu,

CD, mücevher ve hatta halı bile satılıyordu. Kimi tezgâhtan büyüleyici bir müzik sesi yükseliyor, gürültünün çoğuysa insanlardan geliyordu. Birbirlerine seslenip, bağırıp çağırarak gevezelik etmekteydiler.

Daha kalabalık bir insan grubunun olduğu bir diğer köşeden horoz ötüşleri, gıcırtılar ve makine gürültüleri yükseliyordu. Yola, kaldırımlara ya da tamirden geçmiş bisikletlerinin üzerine oturmuş insanlar sepet örüyor ya da ayakkabı boyuyordu. İçlerinden biri sinekleri fark etti: Bir grup köpeğin ortasında yalnız başına ayakta dikilen adam, bu acıkmış koca burunluları kremalı bisküviyle besliyordu, köpeklerse bisküvileri silip süpürürken kuyruklarını öyle hızlı sallıyorlardı ki, etraftaki tezgâhlara ve insanlara çarpıyordu kuyrukları.

Ana caddenin sonuna ulaştıklarında, o ana dek gördüklerine baskın çıkan bir şeyle karşılaştılar. Pazarın diğer ucundaki bir mağara oyuğunda çatısız ve zifiri karanlık bir ev vardı. Diğer evlerin hepsi aynı yöne bakan küçük pencerelerinin aksine, bu evin cephesinde üzgün gözlere benzeyen iki delik vardı. Sinekler bu gözlerin pazara dikildiğini, insanlara ve hayvanlara bakıp onları dikizlediğini düşündü.

"Mööööö!"

Ev, sineklere möledi. Sinekler bir an için hayatlarının sonuna geldiklerini düşündüler. İrkilerek ani bir içgüdüyle geriye doğru hareketlendiler. Evden

biraz uzaklaştıklarında bir bağırış duyuldu: "Şuraya bakın!"

Sinekler nefes nefese dönüp kimin bağırdığına baktı. Ama bağıran kişiyi göremeden, yabancı bir karasinek önlerine çıktı.

"Jimini karasinekleri!" dedi. "Neler oluyor? Geri döneceğinizi düşünemedim, kusura bakmayın!"

"Asıl sen kusura bakma," diye iç çekti sinekler bir ağızdan.

"Şu üzgün görünen ev bize möledi!" diye açıkladı Kolkex. "Gerçekten! Öyle korktuk ki, canımızı zor kurtardık!"

Yabancı sinek, bizim üçlüye düşünceli düşünceli baktı. Ama sonra bu sineklerin şehre yeni geldiklerini fark etti. "Evet, gördüğünüz gibi ev mölüyor! Tepelerden gelen fırtına arada sırada evin içinden geçer. Rüzgâr bu yıkıntıları bir flüt gibi öttürür," dedi.

Sinekler bu açıklamadan epey etkilenmişti, ev şimdi daha da ilgilerini çekmişti. Sonra adının Fito olduğunu öğrendikleri yabancıya kendilerini tanıttılar. Doğma büyüme Assambad'lıydı, evi de hemen şuracıktaydı, gelmek istemezler miydi? Sinekler onu takip ederek möleyen evi arkada bıraktılar. Pazarın arkasına gizlenmiş daracık bir sokağa girdiler. Birkaç kavruk evi geçince, Fito ön bacaklarından birini gererek küçük bir lokantayı işaret etti ve ciddiyetle, "İşte benim evim," dedi. "Kebap Lokantası!"

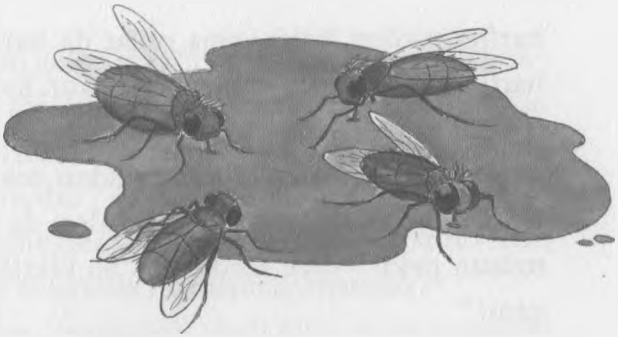

Kebap Lokantası

Fito'nun lokantası tek pencereli sarı bir binanın içindeydi, çatıya çıkan dik ve dar merdivenleri vardı. Önündeki ahşap verandaya iki kırmızı plastik masa ve onları tamamlayan dört sandalye konmuştu. Kapının üzerindeyse yazıları kırmızı, kendisi beyaz bir tabela vardı.

"Orada lokantamın adı yazıyor," dedi Fito tabelayı işaret ederek. Üç sinek de tabelaya baktılar, ama harflerin yerine şu sevimli deseni gördüler:

كباب

Fito, misafir sineklerin şaşkın bakışlarını görünce ekledi: "Tabeladaki kırmızı çizgiler harf. Sizin

harflerinizden farklı, ama onlar da harf işte. Benim harflerim. Tabelada «Kebap» yazıyor. Evimin adı bu."

"Yaaaa," dedi sinekler, Fito'nun desene benzeyen harfleri kolayca okuyuvermesinden çok etkilenmişlerdi. "Bizim kullandığımız harfleri de okuyabiliyor musun peki?" diye sordular. "Şu bildiğimiz harfleri yani?"

"Öğrenmeye çalıştım," dedi Fito. "Ama benim harflerim kadar bilindik değiller. Buralarda bilinen harfler benimkilerdir."

"Çok güzeller," dedi Sinek.

"Peki bütün bu harflerle ne yapacaksın Fito?" diye sordu Hermann Şeker, Fito'nun harfleri bilmesinden çok etkilenmişti.

"Onlarla yazı yazmak istiyorum," diye yanıtladı Fito.

Hermann Şeker sordu yeniden: "Karasinekler hakkında bir kitap mı yazacaksın yoksa?"

"Evet, kesinlikle," dedi Fito. "Her zaman, karasinekler hakkında, buradaki, Assambad'daki yaşamımız hakkında bir şeyler yazmak istedim. Böylece dünyadaki herkes okuyup..." Fito aniden durdu, bir anlığına düşünüp devam etti, "...memleketim ve buradaki hayat hakkında bir şeyler öğrenecek."

Fito'nun karasinekler hakkındaki eğitici kitaplara olan ilgisi, sinekleri heyecanlandırmıştı. Eğer beşinci karasinek sözlerini kesmeseydi, Fito'ya harfler ve kitap hakkında daha bir sürü soru soracaklardı.

Verandadan gelen ses, "Fito!" diye bağırdı. Sinekler aşağıya, tabelanın ilerisine baktılar. Uzun boylu, bilgiç görünüşlü bir karasinek orada oturmuş, onlara dik dik bakıyordu. "Bu da nesi, misafir mi getirdin?" dedi. Sonra sineklere dönerek pattadanak soruverdi, "Peki, tabela hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Rel, canım, merhaba!" dedi Fito ve verandadaki plastik masaya usulca kondu. Sinekler tren vagonları gibi dizilip onu takip etti. Verandada, bu sevimli lokantada Fito ile birlikte yaşayan Rel'e kendilerini tanıttılar.

Rel sineklerin çok uzaktan geldiğini öğrenince, onlara içecek bir şeyler ikram edip Assambad'a hoşgeldiniz demek istedi. Yan masaya sıçrayarak, orada buruşturulmuş duran beyaz peçeteyi çekiştirmeye başladı. Bunu gören sinekler hemen yardıma koştu. "Şurada lezzetli bir sos kalıntısı var, offf, tam şu kırışığın altında," diye açıkladı Rel; sinekler bir yandan vahşi yaşam belgesellerindeki karıncalar gibi peçetenin köşelerinden çekiştiriyorlardı. Peçetenin altında parlak bir portakal lekesi belirdi.

"Portakal sosu!" diye haykırdı Fito. Bir bacağını lekeye daldırdı. "Leziz mi leziz. Pamuk gibi, yumuşacık."

Çok acıkmış ve susamış olmalarına rağmen, sinekler sos lekesinin kenarına dizilerek sıralarını bekledi. Sonra da kendi karasinek tarzlarına uygun olarak

yemeye başladılar; önce yemeğin üzerine tükürüyor, sonra emiyorlardı. Çünkü tükürük yemeği yumuşatarak karasineklerin incecik hortumlarından kolayca geçmesini sağlıyordu.

Lekeden küçük bir parça alıp, "Bu hayatımda yediğim en iyi sos kalıntısı," dedi Hermann. Kolkex ve Sinek ona bütün kalpleriyle katıldılar.

"Bu sos kesinlikle ödüle layık," diye ekledi Kolkex, hortumu tamamen doluydu.

"Burada, Kebap Lokantası'ndaki soslar hep iyi olur, çook lezzetlidir," dedi Rel ve ön bacaklarını birbirinden ayırıp uzatarak sosların ne kadar iyi olduğunu anlatmaya çalıştı. Fakat böyle yaparken dengesini kaybetti. Sinekler onu izlerken neden bütün ağırlığını tek bir tarafa verdiğini anlamaya çalıştı. Ve sıkı durun; Rel'in beş bacağı vardı! Sinekler ön bacaklarıyla işaret ettiği boşluğa bakacaklarına, sol tarafının ortalarındaki eksik bacağın boşluğuna bakakaldı.

"Ne oldu?" diye sordular.

"Bana mı?" dedi Rel, ön bacaklarını toparlayarak. "Hiçbir şey. Haa, eksik bacağımı mı soruyorsunuz? Bir gün bir de baktım, uçup gitmiş, püfff!"

"Evet, doğru," dedi Fito alay ederek, bir anlığına sos kalıntılarını emmeyi bırakmıştı. "Bir gün, lokantada yemek yiyenlerden birinin tabağına musallat olduğunda. Müşteri Rel'i kovalamaya çalıştı, fakat

sevgili Rel tabakta oturmakta ısrar edince... Müşteri bacağını kapıverdi, püff!"

"Evet, ondan sonra kaçtım zaten," dedi Rel somurtarak. "Artık aç değildim. Bu vahşet iştahımı kaçırmıştı! Bu kadar yeter! Biraz da yolculardan bahsedelim. Dünyada o kadar yer varken, ne diye Assambad'a geldiniz?"

Sinekler bir yandan portakal sosunu emerken, bir yandan da Fito ve Rel'e başlarından geçenleri anlattılar. Elektrikli sineklikten, Nepal'daki iyi huylu keşişleri anlatan belgeselden ve kaçış planlarından bahsettiler. Fito ve Rel'in, şu utanç verici sinekliği anlatırken çılgınca gülmeleri sinekleri şaşırttı. Sinekliğin bir tenis raketine benzemesini ve yaz kampanyasında indirimli satılmasını epey komik bulmuşlardı. Kolkex, evdekilerin telefonla "yaz kampanyasından bir adet hemen öldüren elektrikli sineklik" sipariş edişini taklit ederken Rel o kadar çok güldü ki, tekrar sos lekesine saplandı. Gülmekten kırılırken bir yandan da ön bacaklarını ince bir karıştırıcı gibi kullanarak sostan kurtulmaya çalışıyordu.

İşte böyle, yeni arkadaşlar lokantanın verandasında ilk gecelerini böyle geçirdiler. O yıldızlı gecede, Assambad'daki Kebap Lokantası'nda şölen, vızıltılarla, soslarla, gülüp eğlenerek devam etti.

Bad'ın Generali

Ertesi sabah Hermann Şeker, Kolkex, Sinek ve Fito lokantanın çatısında oturdular. Gözlerinin önüne serilen şahane şehir manzarasını izlerken, Assambad nüfusunun vadinin ortasında toplandığını, şehri çevreleyen tepelere doğru yerleşimin seyrekleştiğini gördüler. Fito otobüs terminalini işaret ederek, sineklere Nepal yolculuklarına oradan devam edebileceklerini söyledi. Şehrin ortasından geçen ve şehri ikiye bölen nehri de gösterdi, bu nehrin bir yanına Assam diğer yanına Bad deniyordu.

"Şu anda Assam'dayız," dedi, çatıdan aşağıyı işaret ederek. "Karşı taraf ise Bad," diye ekledi, gergin bacaklarıyla möleyen evin arkasını göstererek. "İki taraf birleştiğinde Assambad şehrini oluşturuyor."

Sinekler bu adlandırma üzerine biraz kafa yorunca

gayet zekice buldular, ayrıca nehir çok güzeldi. Sonra Fito şehri çevreleyen dağları işaret etti. "Tepeleri karla kaplıdır," deyince sinekler yer yer küçük kar öbekleriyle kaplanmış tepeye doğru baktılar. "Bazen dağlara kar yağar, bu yüzden kar nasıl bir şeydir biliyorum. Beyazdır, lokantanın peçeteleri gibi. Yine de Assambad'da hiç kimsenin kara dokunmuş olduğunu sanmıyorum, çünkü vadide hiç kar yağmaz. Yağdığını hiç görmedim."

"Belki de nehri geçip Bad'a gitmeliyiz?" diye önerdi Kolkex, Fito belli başlı gezilip görülecek yerleri onlara anlatıktan sonra. Hermann ve Sinek bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüler, Nepal'e doğru yola çıkmak için otobüs terminaline gitmeden önce şehirde biraz gezmek istiyorlardı.

"İyi olur," dedi Fito biraz düşündükten sonra.

Sinekler çatının ucuna kadar yürüyüp sıçradılar: Kendilerini yere bırakmışlardı, çatıda güneşten iyice ısınmış olan bedenleri rüzgârla serinliyordu. Tam yere değecekken tekrar havalandılar, dar sokağı geride bırakıp, isten kararmış, möleyen evin üzerinden uçarak nehri geçtiler.

Bad'a vardıklarında, Fito sinekleri etkileyeceğini düşündüğü bir şey hatırladı. Bir köşeden döndü, güneşten kavrulmuş evlerden ve sokaklardan geçip, yüksek ve sık çitlere ulaşınca yavaşladı. Etrafa bakındı, sineklerin kendisini takip ettiklerinden emin

olunca çitteki küçücük delikten emekleyerek geçti. Sinekler de peşi sıra gitti ve şaşkınlıktan hepsinin gözleri yuvalarından fırladı: çitin ardı otobüs kaynıyordu. Gerçekten de bir krepin katları gibi üst üste yığılmışlardı neredeyse, bir otobüs üstüne başka bir otobüs, sonra bir otobüs daha!

"Bir otobüs dağı!" diye iç çekti sinekler.

Fito dosdoğru yığına uçarak bir balkon gibi çıkıntılı duran otobüse kondu. Sinekler Fito'nun yanına ilişti, yakından bakınca otobüsün eskiden beyaz ve çini mavisi renklerde olduğu anlaşılıyordu. Ama şimdiki rengi açık mavi ve donuk bir sarıya dönmüştü, parçaları da paslanmıştı.

"Bir zamanlar, bütün bu otobüsler günlük görevlerini yerine getirirdi, caddelerde dolaşarak insanları işlerine, okullarına, pazara, arkadaşlarına ve akrabalarına taşırdı," dedi Fito. "Ama bu savaştan önceydi," diye ekledi. "Savaş başladığında insanlar ulaşım için otobüsleri kullanmaktan vazgeçtiler, burada çürümeye bıraktılar onları."

"Hangi akla hizmet?" diye sordu sinekler.

"Savaşta kullanabilecekleri parçaları otobüslerden söküp almanın daha iyi olduğunu düşündüler. Bütün metal parçalarını, motorları ve mazotu aldılar. Sonra lastikleri söküp kalanını buraya atıverdiler. Otobüs yığınına."

"Fito," diye seslendi Kolkex. Etrafta dolanıp,

üzerinde oturdukları otobüsü dikkatle incelemişti. "Bu otobüste hiç koltuk yok. İnsanlar savaşlarında koltukları mı kullanıyor?"

"Dinle," dedi Hermann Şeker. "Tek bir şey söyleyeceğim. Bana soracak olursanız, insanların kafalarının çok tuhaf çalıştığına inanıyorum. Elektrikli sinekliği icat eden insanların, otobüs koltuklarıyla hem kendilerinin hem de başkalarının canını yakmanın bir yolunu bulmasına şaşırmamak gerek. Bir şekilde beceriyorlar işte."

"Peki insanlar neden böyle davranıyor?" diye sordu Sinek hayretle. "Asla savaşa girmeyiz biz. Yoksa girer miyiz? Birbirimizi öldürmeye başlamayız asla. Siz ne dersiniz?" Sinek tek tek arkadaşlarına baktı. "Günün birinde karasinekler birbirlerine saldırmaya başlayıp içlerinde yaşadıkları evleri bombalasalar, insanlar ne biçim şaşırırdı, öyle değil mi?"

"Yazıklar olsun," diye yuhaladı onu Kolkex. "O zaman insanlar çıldırdığımızı ve her şeyi berbat ettiğimizi düşünür. Haksız da sayılmazlar gerçi."

Sinekler bir süre otobüsler ve savaş hakkında vızıldadı, ta ki bu konu onları üzene, keyiflerini kaçırana kadar. Sonra Fito derin bir iç çekti ve Assam'a, her zaman hareketli olan kalabalık caddeye dönmek isteyip istemediklerini sordu. Sinekler çoktan hazırdı, pazara döndüklerinde Fito onlara lezzetli şeftaliler ve sulu karpuzlarla dolup taşan tezgâhları gös-

terdi. Hermann Şeker tezgâhlardan birinin yanında duran çöp kutusuna bir pervanenin ışığa yaklaştığı gibi yaklaştı. Kutu, yarısı yenip atılmış tatlı ve sulu meyvelerle doluydu! Ayrıca kutunun etrafındaki ilginç sineklerle tanıştı, bazıları Assam'dan bazıları Bad'dan gelmişti, hep birlikte vızıldayarak yemeğe giriştiler.

Gece çökünce sinekler evlerine, Kebap Lokantası'na uçtular, Rel onları bekliyordu. Lokantada, akşam için yeni bir sos hazırlamakta olan insanları seyrediyordu. Sosun kokusu pencereden dışarıya taşıyor, verandada etraftaki bacalardan gelen yanık kokularına karışıyordu. Assambad halkı tam da o anda akşam yemeklerini hazırlıyordu belli ki. Küçük, kavruk evlerinin ocakları başında ter dökerlerken, koyu turuncu akşam göğü şehrin üzerini örtmüştü. Gökyüzünün rengi sineklere önceki akşam yedikleri lezzetli sos kalıntısını hatırlattı.

Sinekler bir süre verandada durduktan sonra, "Bugün Bad'a gittik," dedi Fito Rel'e.

"Gizli Yer'e de gittiniz mi?" diye sordu Rel.

"Hayır, otobüs yığınına gittik."

"Aslına bakarsanız, Gizli Yer'e bugün ben gittim," dedi Rel ön bacaklarıyla verandayı eşeleyerek.

"Bir şey gördün mü?"

"Yok, ama bazı sineklerle tanıştım. Hepimiz benzer şeylerle uğraşıyoruz. Gizli Yer'de bir huzursuzluk

olduğunu söylediler ve bence haklılar. Havada rahatsız edici bir gerilim vardı."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye ciyakladı misafir sinekler, Fito ve Rel'in konuşmalarından hiçbir şey anlamamışlardı.

"Gizli Yer, Bad'da kocaman bir ev," diye açıkladı Rel. "Fito'yla ben, orayı ilk kez möleyen ev bombalandığında gördük. Sonra, evin olduğu caddeye bir sürü insan geldi, silahlarıyla, tanklarıyla. Eve paldır küldür girip içerideki insanları sürükleyerek dışarı çıkardılar. Sonra evlerini bombalayarak, öbür dünyaya gönderdiler."

"Ayrıldıklarında onları takip ettik. Peşlerinden Bad'a ve şu büyük eve gittik," dedi Fito. "General'in yaşadığı eve. Hani şu, Assambad halkını savaşa sokan General."

"Ona cezalı köpekler gibi itaat ediyorlar," diye ekledi Rel kafasını sallayarak. "Ve korkarım biz burada konuşurken, Bad'ın Generali yeni bir saldırı hazırlığında. Bunu hissedebiliyorum. Şimdiye kadar olanları biliyorum. General'in kafasının nasıl çalıştığını bilecek kadar tecrübeliyim."

Barışsever Yolcu

Sinekler, Assambad'daki savaştan haberdar olduktan sonraki gün, iyi huylu keşişlere doğru yolculuklarını sürdürdüler. Rel ve Fito, otobüs terminalinde doğru otobüsü bulmalarına yardımcı olup sinekleri yolcu etti. Sonunda Nepal'e giden yeşil bir otobüs bulmuşlardı. Hermann, Kolkex ve Sinek, onlara çok iyilikleri dokunan ve Assambad'da unutulmaz günler yaşamalarını sağlayan yeni arkadaşlarına veda etmekte zorlandılar. Sinekler otobüse binerek, arka pencereye yerleştiler, böylece otobüs hareket ettiğinde Fito ve Rel'e el sallayabileceklerdi. Fito ve Rel de lokantaya dönmek için pek acele etmediler, otobüs hareket edip yola çıkana, sonra da gözden kaybolana kadar beklediler. Arkalarından durmaksızın el salladılar.

Sinekler otobüsün arkasında uzanan tümsekli yola baktı, çamurlu bir koşu bandı gibiydi. Hayatın anlamı üzerine düşüncelere dalıp kâh manzarayı, kâh diğer yolcuları, otobüsteki insanları seyrettiler. Bazıları, otobüs yoldaki çukurlara girip çıktıkça, sağa sola döndükçe, son hız tarlaları, tepeleri, kayalıkları, ve bitmek bilmez kum yığınlarını aştıkça oturdukları koltuklarda pinpon topu gibi zıplamalarına rağmen uyumayı başarmıştı. Bir süre sonra otobüs, yolcuları indirmek için ansızın durdu.

Otobüste geçen saatler boyunca sinekler bir alışkanlık geliştirdiler, her seferinde içlerinden birini yiyecek bulmaya gönderiyorlardı. Görevli olan sinek yiyecek bir şeyler bulur bulmaz diğerlerine haber veriyordu. Başlangıç olarak cips, ekmek kırıntıları, meyve suyu damlacıkları, ve bulaşık bir ambalaj buldu sinekler. Kolkex, şoförün sağ bacağının yanında çürümeye başlamış bir muz kabuğu, Sinek, bagaj bölümünün üstünde damla çikolatalı kurabiyeler buldu. Yiyecek avı fena gitmemişti, ta ki on üçüncü sefere kadar, sıra Hermann'daydı. Yolcu koltuklarının arasından dolandı, altlarından geçti, bagaj bölümünü, şoför mahallini kontrol etti, ama nafile. Anlamsız bir çabayla, bir el çantasına ve iki gömlek cebine daldı. Sonunda, bu başarısız arayıştan yorgun düşerek, kendini pat diye otobüsün ortalarında oturan bir insanın kafasına bıraktı. Oradan, bir deniz feneri bekçisi gibi,

her tarafı gözleyebiliyordu. Tepesinde durduğu kadının yanında oturan yolcunun huysuz bakışları hariç. Yolcu, karasineğin varlığından öyle hoşnutsuzdu ki, Hermann arkasını döner dönmez elini havaya kaldırdı ve ona bir tokat savurdu. Hermann kendisine doğru yaklaşan eli gördüğünde hızla yana çekildi. Arka camdaki sinekler onun tokattan kaçtığını, bir çakıl taşı gibi üzerinde oturduğu insanın koluna yuvarlandığını, oradan da yere düştüğünü görmüşlerdi. Diğer yandan, kadın kafasının tepesine yediği şaplağın acısıyla inlemişti.

"Kusura bakmayın," dedi yan koltuktaki, ne yaptığının farkına varınca. "Size vurmak istememiştim. Aslında başka bir şeye nişan almıştım ama o kaçıp gidince, yanlışlıkla size vurdum."

Kadın kaşlarını çatarak adama baktı, bir yandan da kafasını ovuşturuyordu. Adamın biraz acayip olduğunu düşündü. "Kime nişan almıştınız peki?" diye sordu sinirli sinirli.

"Sineğe!" diye açıkladı adam, sanki dünyanın en olağan şeyiymiş gibi.

"Ben sinek minek görmedim," diye lafa karıştı bir diğer yolcu. İkilinin arkasında oturuyordu, öne doğru eğilmiş, koltukların arasındaki boşluktan kafasını uzatmıştı. İki yolcu daha onlara katılıp, etrafta hiç sinek görmediklerinden emin olduklarını söylediler.

"Vardı, bir sinek vardı!" dedi adam kendini savunmaya çalışarak. "Yere düştü, sonra da arka pencereye doğru uçtu!" Arkasını dönmüş, pencereyi işaret ediyordu. Bunun üzerine otobüsteki her bir kafa arkaya döndü, dosdoğru cama, yani sineklere bakıyorlardı.

Sinekler, camdaki kir kalıntıları ya da diğer lekeler gibi göründüklerini umarak, masumca insanlara baktılar. Tam korkudan titremeye başlamışlarken bir şey oldu; insanlardan biri konuşmaya başladı. "Sakin olun!" dedi. "Küçük karasinekleri, narin çiçeklerden ya da rengârenk gökkuşağından daha fazla kafaya takmanıza gerek yok. Birazcık anlayış ve bir iki tatlı sözle çözülebilecek şu olay yüzünden huzuru bozmayalım."

İnsanlar tekrar başlarını çevirdi. Şimdi hepsi konuşana bakıyordu, koridor tarafında oturanlar kenara çekilerek bu barışsever insana yol verdi. Sinekler, bütün görkemiyle arka pencereye doğru yaklaşan bu insanı gördüklerinde neredeyse nefes alıp vermeyi unuttular. Bu barışsever insan görülmeye değerdi! Kıpkırmızı cübbesi yarı açık pencerelerden giren esintiyle bir o yana bir bu yana dalgalanıyordu, diğer yolculara sevgiden ve barıştan bahsederken, kollarını sakince yukarıya kaldırmıştı. Aniden, Kolkex'in kafasında bir şimşek çaktı. Önce bir kıpırdandı, sonra da sanki tüm hayatı buna bağlıymış gibi çığlığı bastı: "Bu bir keşiş! Bir keşiş!" Söylediklerinin önemini

vurgulamak için Sinek'i tutup sarstı. "Bu insan Nepalli keşişlerden biri. Tıpkı böyle görünürler. Televizyonda görmüştüm. Tam olarak böyle anlayışlı ve sevimliler!"

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Hermann nefesini tutarak. Arka bacaklarını büküp kanatlarını açmıştı, vantilatör gibi görünüyordu. Haylazlığa hiç o andaki kadar hazır olmamıştı.

"Yürüyüp gitmesine izin vermeyelim!" diye bağırdı Kolkex.

Hermann ve Kolkex hemen pencereden ayrıldılar, sapanla fırlatılmış iki fasulye tanesi gibi keşişi hedef aldılar. Kırmızı cübbesinin üzerine konar konmaz Sinek'e el sallayarak acele etmesini işaret ettiler.

Sinek üzerine konarken, "Ne kadar sessiz olursanız, o kadar iyi duyarsınız," dedi keşiş diğer yolculara. Sonra Hermann ve Kolkex kurbağa gibi sıçrayıp keşişin omzuna çıktılar, Sinek de peşlerindeydi. "Hayat uzun bir yolculuk değildir, tersine birçok kısa yolculuktan oluşur," diye devam etti keşiş, omzunda vızıldayan üç karasineğin dikkatini dağıtmasına izin vermemişti. Gerisingeri döndü, koridorda ilerledi, otobüsten inmeden önce ekledi: "Unutmayın ki her gün, her yer, kendi içinde bir yolculuktur." Sonra işaretparmağını kaldırarak yolculara veda etti ve otobüsten indi.

Sinekler yeşil otobüsün ardından baktılar. Keşişin

kırmızı cübbesine sarınmış halde, yemyeşil tepelerin arasındaydılar. Yolun karşı tarafındaki küçük konuk evinin yanında bir tabela gördüler. Nihayet görevlerini başarıyla tamamlamışlardı, tabelayı okudular: *Nepal'e Hoş Geldiniz.*

İyi Kalpli Keşişlerin Manastırında

Keşiş kıvrılan bir patikayı takip ederek yürüyordu, dik bir yokuşu tırmanınca önüne basamaklar çıktı. Her seferinde tek bir ayağını kaldırarak, ağır ağır ve zorlukla çıkıyordu merdiveni. Sinekler, yalnızca iki bacağıyla bu meşakkatli yolu tırmanacak olan keşiş için üzüldüler. Sonunda tepenin zirvesine vardıklarında, büyük bir ev gördüler. Kolkex buranın manastır olabileceğini söyledi, çünkü kırmızı, kahverengi ve altın sarısı tonlarıyla adeta etrafı ısıtıyordu. Duvarlar, üzerine bazı işaretlerin işlendiği büyük ahşap panolarla süslenmişti, saçaklara koyu kırmızı fenerler asılmıştı. Manastırla etrafındaki ağaçların arasına gerilen tellerde, mendil büyüklüğünde çeşit çeşit üçgen bayraklar asılıydı; sarı, yeşil, kırmızı, mavi ve beyaz renklerdeydiler. Manastırın arka tarafındaysa

dağlar yükseliyordu; en yakındaki ağaçlı bir tepeydi, ancak daha da öteye bakınca dağların yükseldiği ve renklerinin maviye döndüğü görülüyordu. En uzaktaki dağlarsa gökyüzüne karışmış gibiydi ve zirveleri karla kaplıydı.

Sinekler, atlı arabalarda seyahat eden soylular gibi, keşişin üzerine konmuş halde bir kapıya dek gittiler. Keşiş, manastırın altın kapı tokmağına dokunmadan önce, avuç içlerini göğsüne götürerek evini selamladı. Evde olmaktan memnun olduğu besbelliydi, sinekler de memnundu. Ardından, keşiş ağır kapıyı açınca yüksek sesli bir gıcırtı duyuldu. Sinekler loş, mumlarla, altın heykeller ve parlak renkli çiçeklerle süslenmiş şatafatlı salona baktı. Heykeller ve çiçekler, bütün manastırın zemininde dümdüz sıralar halinde dizilmiş oturan kırmızılı keşişlere karışıyor, baharda çiçek açmış kırmızı lale bahçesi gibi görünüyordu.

"İyi kalpli keşişler," diye neşeyle vızıldadı sinekler, zevkten dört köşe olmuşlardı. "İşte buradalar. Başardık!"

Sinekler sonunda keşişin omzundan inerek manastırda uçmaya başladılar. Yerde oturan keşişleri baştan ayağa inceliyor; içleri geçmeden ya da uykuya dalmadan bacaklarını bağdaş kurar gibi birleştirerek, gözleri kapalı, hareketsiz oturuşlarını seyrediyorlardı. Arada bir, içlerinden bazıları bacakları bükülüyken öne doğru eğiliyor, gittikçe yere yaklaşarak

neredeyse alınlarını zemine değdiriyorlardı. Bu vaziyetteyken toprakta solucan arayan kuşlara benzeseler de, sinekler iyi kalpli keşişlerin asla solucan yemediklerini biliyordu. Manastırın başka bir bölümüne, örneğin tuvalete ya da bir kitap getirmeye gitmek zorunda kalan keşişler, öyle sessiz yürüyorlardı ki, sanki kızakla kayıyor gibiydiler. Sinekler hayatları boyunca bu sıcak, sevimli, cennet gibi manastırda mutlu mesut yaşayabileceklerini düşündüler.

İyi kalpli keşişler, karasineklerin evrenin kaçınılmaz bir parçası olduğuna inanıyordu. Sinekler bazen üzerlerine otururdu, ellerine ya da alınlarına konardı. Onları asla kovmaz, ya da onlara zarar vermezlerdi keşişler. Bu sayede, sinekler manastırda geçirdikleri günler boyunca yeni şeyler deneme imkânı buldular. Geceleri keşişlerle birlikte dolaştılar, onların okudukları kitapların sayfalarında oyalandılar, yemeklerde yanlarına oturarak ekmeklerine ya da çaylarına salyalarını saçtılar. Keşişler her defasında sineklere sevgi dolu ve olumlu bir ilgiyle yaklaştılar. Bilge adamlardı; mesela, isteseler sineklerin canını yakabilecekleri halde barış içinde yaşama sanatında uzmanlaşmanın anahtarının hayatta en basit olan yolu değil, en uygun olan yolu seçmekten geçtiğini söylüyorlardı.

Sinekler keşişlerle yedi ya da sekiz huzurlu gün geçirmişti ki, karşılarına bir engel çıktı. Keşişlerin

yiyecek ve içeceklerini sakladıkları salonda, küçük bir çay sehpasının üzerinde duruyorlardı, metal tepside kara ekmek ve cam bir bardakta dinlendirici çay vardı. Kolkex ekmeği emerken, Hermann Şeker yanında kıpır kıpırdı. Karnı ağrıyordu ve kara ekmekle rahatlatıcı çayın karasineklerin hem fiziksel hem de ruhsal sağlığına iyi gelip gelmediğine dair endişeleri vardı. Bütün vücudu bir parçacık kesme şeker ya da birazcık yağlı sos için yalvarıyordu sanki. Karın ağrısı şiddetlendikçe, bu yalvarışlar da arttı. Sonunda Sinek de aynı dertten yakınınca, ikisi birden çay sehpasının üstüne kusmaya başladılar, halsiz vaziyette yere yığılıp kaldılar. İkisinin arasında kalan Kolkex, keşişlerin yanlışlıkla hasta sineklerin üstüne basabileceğinden korkuyordu. Fakat keşişler, haklı unvanlarını boşa çıkarmadılar, içlerinden biri yerdeki güçsüz sinekleri fark eder fark etmez, gidip dolaptan turuncu plastik bir huni getirdi ve sineklerin yanına koydu. Huninin uyarıcı rengi diğer keşişleri ikaz edecek, böylelikle yerdeki sineklerin etrafında dolaşmayacaklardı.

Hermann Şeker, Kolkex ve Sinek yerde bir süre daha durdular, turuncu huniye baktılar, akıllarına kebapçıdaki Rel'in, peçetenin altından çıkarıp ikram ettiği şahane sos gelmişti. O da tıpatıp aynı renkteydi. Fakat Sinek, Assambad'ı düşününce içi sızladı. Fito ve Rel'i çok özlemişti, onların özlemi karın ağrısına karıştı. Savaş hakkındaki endişeleri de ona acı

veriyordu. Hermann da pek iyi durumda sayılmazdı. Tek istediği verandada sos kalıntılarını mideye indirmek, sonra da ana caddedeki pazara gidip meyve ve şeker ziyafeti çekmekti. Kolkex de endişeliydi, sürekli içeride durmaktan ve çiçeklerin ağır kokusundan bıkmıştı. Taze havayı, rüzgârın kanatlarını yalayıp geçmesini, güneşin altında oturup Fito ve Rel'le, hatta diğer ilginç karasineklerle, insanlar ve gündelik konular hakkında konuşmayı özlemişti.

Sineklerin iştahı büsbütün kaçmıştı. Daha fazla okunmuş ekmeği, bitki çayını mideleri almıyordu, ve doğrusunu söylemek gerekirse, gözlerini her kapattıklarında Assambad'daki savaş akıllarına geliyordu. Uykuya dalmakta güçlük çekiyorlar, uyusalar bile çığlık atarak uyanıyorlardı. Assambad'daki insanlar tekrar savaşmaya başlarsa arkadaşlarına ne olacaktı? Pazardaki insanlara, oyunbaz köpeklere, beyaz tavuklara ve öteki karasineklere ne olacaktı?

"Sizce Bad'ın Generali silahlı insanları tekrar Assam'a göndermiş midir? Lokantayı bombalar mı? Acaba, Fito ve Rel hâlâ hayatta mıdır?" diye sürekli birbirlerine soruyordu sinekler.

Her şeyden önemlisi, manastırda sadece keyifli günler geçirmekle kalmamış, aynı zamanda bir hayat dersi öğrenmişlerdi. Keşişler, insanlarla karasineklerin barış içinde yaşayabileceğini göstermişlerdi onlara, aynı barışı Assambad'da sağlayabilmeyi

düşündüler. Güneşte parıldayan sos kalıntıları, pırıl pırıl şekerler, Fito'nun, Rel'in mutlu yüzleri, pazarda yerinde durmayan köpekleri kremalı bisküvilerle beslerken gülümseyen insancıkların halleri geçti gözlerinin önünden.

Manastırın zemininde uzanmış hayal kurarlarken birdenbire, "Fito bütün bunlar hakkında bir kitap yazmalı!" diye haykırdı Hermann.

"Evet, ama önce savaşın bitmesi gerek," dedi Kolkex. "Bad'ın Generali insanları rehin tutuyor. Kimse, onun ne zaman, yeniden harekete geçeceğini bilmiyor!"

"Öyleyse onu durdurmalıyız," dedi Sinek iç çekerek. "Biz karasinekler bir şeyler yapmalıyız. Savaşı durdurmalıyız, böylece Fito kitabını yazabilir."

Harika Bir Fikir

Sinekler çay sehpasına çıkıp bütün gece konuştu. Onlar böyle savaştan ve Bad'ın Generali'nden konuşurken, keşişler yere serdikleri incecik şiltelerde yatıp uyumuşlardı. Sinekler mümkün olduğunca sessiz vızıldayıp onların uykusunu bölmemeye çalışıyorlardı. Karasineklerin savaşı nasıl bitirebileceğini konuştular. Hermann Şeker, minik, çevik ve siyah olmalarının en büyük avantajları olduğunu düşünüyordu. Gece gibi simsiyah. Diğer bir avantajlarıysa insanların onları nadiren fark etmesiydi. "Bu en büyük özellikleri olabilir," dedi Hermann insanları düşünerek, "çevrelerine hemen hemen hiç dikkat etmiyorlar." Kolkex de aynı fikirdeydi. Hermann'ı desteklemek için onlara İngiliz televizyon kanalında izlediği, birçok ressamın en ünlü resimlerini gösteren sanat tarihi

programını anlattı. "Resimlerde insanlar, mobilyalar, çoğunlukla kâselere konmuş meyve ve sebzelerden oluşan bir sürü yiyecek vardı. Neden bilmiyorum, belki de hem meyveler hem de sebzeler sağlıklı olduğu içindir. Programı seyrettikten sonra bir şey dikkatimi çekti; insan ırkının sanat tarihinde, bir kişi bile biz karasinekleri bir tabloya dahil etmeyi düşünmemiş," dedi. "Sanki hiç evlerinin içlerine girmemişiz, onlarla birlikte yaşamamışız gibi. Asla bir üzüm salkımının ya da armudun tepesine konmamışız gibi. Sanki biz karasinekler hiç var olmamışız gibi!"

"Bu da demek oluyor ki, kolayca saklanabiliriz," dedi Sinek bilmiş bilmiş. "İnsanların bu ilgisizliğini kendi çıkarımıza kullanmalıyız. Gizlice aralarında dolaşıp kafalarını karıştırabiliriz. Adamakıllı karıştırırsak, hangi günde olduklarını bile unuturlar!"

Diğerleri de bu fikre katıldı. Ama ne yapacaklardı? Sorunu enine boyuna düşündüler, Fito ve Rel'in bahsettiği tüfeklerle kendi vücutlarını karşılaştırdılar. Kolkex, büyükçe bir karasineğin bir tüfeğin namlusunu tıkayabileceğini söyledi, şişenin ağzına tıkanan bir mantar gibi. Bu, Hermann'ın duyduğu en berbat fikirdi.

"Sen iri olanlarımızın tüfek namlularına girmesini mi öneriyorsun?" diye sordu hayretle. "Orada ne yapacağım peki?" Hermann, kendini bir tüfeğin karanlık, daracık namlusunda aptal gibi durmuş, sıra-

daki atışı beklerken hayal etti. "Herhalde kurşunu ön bacaklarım ile durdurabileceğimi düşünmüyorsun?" diye ekledi mermilerin hızı ve ağırlığı hakkında bir şeyler öğrenmek istercesine, kaygıyla.

Kolkex biraz düşünerek, "Hımzmzmz, hayır," diye vızıldadı. "Sanırım olmaz. Bu pek de iyi fikirlerimden biri değil galiba." Ama hakkını yememek gerek, Kolkex'in kötü fikirleri kadar iyi fikirleri de vardı, hem de insanların sahip olduğu silahları daha önce görmüştü. Tüfek namlusu ve tetik nedir biliyordu. Tüfeklerin ve daha büyük ateşli silahların ön kısımdaki küçük dürbünü gözünde canlandırdı. Filmlerde oyuncunun bu dürbün yardımıyla bakarak teneke bir kutuyu, bir lastiği ya da herhangi bir sebepten anlaşamadıkları diğer oyuncuyu vurduğunu görmüştü. Kolkex bütün bunları düşünürken, bir bulut Ay'ın önünü kapatmış, manastır zifiri karanlığa bürünmüştü. O anda zihninde bir ışık yandı. İyi bir fikri vardı! Harika bir fikir! Artık sineklerin Assambad'daki savaşı nasıl durdurabileceklerini biliyordu.

"Şahane bir fikrim var!" dedi, sanki zafer kazanmış gibi coşkuluydu sesi. "Galiba hayatım boyunca bulup bulabileceğim fikirlerin en iyisi." Ayışığı tekrar manastırı aydınlattığında, diğer sinekler hayretle ona bakıyordu. Dikkatle dinleyip aralarında tartıştılar. Bu harika fikir, üzerinde konuştukça, daha da

mükemmel bir hale geliyordu. Biraz sonra, sinekler havaya, çay sehpasına, hatta yerde yatan keşişlerin üstüne ön bacaklarıyla çizimler yaparak bu fikri en iyi şekilde nasıl hayata geçirebileceklerini planlamaya başladılar. Görünen o ki, basit bir operasyonla insanları silahsızlandırmayı başarıp savaşlara ve bombardımanlara engel olabileceklerdi.

Planlar tam gaz sürerken Kolkex, "Hatta aynı yöntemle tankları bile durdurmamız mümkün," diye elinde olmadan bağırdı. Ön bacaklarından birini bam diye coşkuyla yere vurdu. "Hem de sadece tek bir karasinekle! Teşekkürler, teşekkürler!"

Hermann gülerek kanatlarını ağır ağır, sakince çırptı. Şimdi çok daha iyi hissediyordu; sineklerin, hatta en küçük karasineklerin bile işe yarayıp durumu kurtarabileceğini görmek onu rahatlatmıştı. Sinek de şimdi hem ruhen hem de fiziken çok daha iyiydi. Çay sehpasında bir ileri bir geri usul usul yürürken, "Yani, şimdi tek yapmamız gereken hemen Assambad'a dönüp Fito ve Rel'e planımızı anlatmak," dedi.

Kolkex fikrinin sineklerin hayatında yaratacağı etkiyi fark ettiğinde ve keşişlerin yanındaki misafirliklerinin sona erdiğini anlayınca kafasını ön bacaklarının arasına sıkıştırdı. Sıkıca tuttu, sonra kafasının arkasını, ensesini ovdu, gözlerini ovuşturdu ve ön bacaklarını gövdesinin üstüne uzattı. Haklı olmayı, ve diğerlerini boşu boşuna heyecanlandırmamış ol-

mayı umuyordu. En küçük bir hata bile karasineklerin hayatına mal olabilirdi.

"Kolkex canım, hadi ama," dedi Hermann onun ne kadar endişeli olduğunu görünce. "Bu yolculuğa çıkarken sadece kendimizi düşünüp nasıl daha güvende olacağımızı hesaplamıştık, hatırladın mı? Ama yolculuk boyunca pek çok yeni deneyim kazandık ve değiştik. Şimdi, diğerlerinin de iyi bir hayata sahip olmalarını istiyoruz. Bence senin harika fikrin çok şeyi değiştirecek ve ben de sana bunu yerine getirmek için yardım edeceğime söz veriyorum, elimden gelen her şeyi yapacağım."

Sinekler Assambad'daki savaşın her an yeniden başlayabileceğini bildiklerinden, geri dönüşlerini daha fazla ertelemek istemiyorlardı. Salonu turlayarak iyi huylu keşişlerle tek tek vedalaştılar. Başlarının altına kırmızı cübbelerini yerleştirmiş, solgun, gri ayışığında kıpırtısız uyuyorlardı, adaletin kutsal uykusu. Sinekler misafirperverlikleri için teşekkür edip pencerelerin birinden dışarıya çıktılar. Dışarıda, bayraklar esintiyle dalgalanıyordu. Sinekler bunların dilek bayrakları olduğunu keşfetti, keşişler üzerlerine daha iyi bir dünya için ve yeryüzünün huzuru için çeşitli dilekler yazmışlardı. Sinekler uzaklaşırken bayraklar onlara el sallıyordu sanki, manastır hiç şimdiki kadar güzel gözükmemişti gözlerine. Ay, gümüş rengi ışığıyla manastırı aydınlatıyor, ağaç dallarının

ince gölgeleri duvarda bir görünüp bir kayboluyordu. Sinekler merdiveni ve çimenlikli tepeyi geçerek otobüsün onları bıraktığı yola ulaştılar. Orada, soğuk bir direğin üzerine oturdular, gecenin ayazında birbirlerine sokulup sabahı ve onları tekrar Assambad'a götürecek olan ilk otobüsü beklemeye koyuldular. Kebap Lokantası'na. Fito ile Rel'e. Ve acımasız bir gerçekliğe...

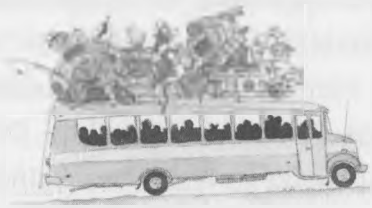

Sineklerin Dönüşü

Sinekler sabahın köründen akşamın geç saatlerine, karanlığın yeniden çöküşüne dek otobüs tepesindeydiler. Şimdi yan pencerelerden birinde çömelmiş, dışarıya bakıyorlardı. Uzaklarda gördükleri titrek şehir ışıkları, yakında yolculuğun son bulacağını haber veriyordu. Işıklar gittikçe yaklaşırken, önceki yolculuklarında olduğu gibi şoför yolcuların inmesi için otobüsü birkaç kez durdurdu. Yolcuların bir kısmı Assambad'a epey uzak olan durakta, kalanların çoğu ise şehrin girişindeki durakta indi. Sonunda otobüste yalnızca iki yolcu kalmıştı, artık kimse şehre gitmek istemiyordu. Şoför şehrin içine girmeyeceğini anons ettiğinde sinekler telaşlandı. Otobüsü üzerinde "Bad" yazan tabelanın yanına park etti ve daha ileri gitmek istemediğini söyledi şoför. Tabelada aynı zamanda

Fito'nun okumayı bildiği süslü harflerle yazılar da vardı. Sonra otobüsteki iki yolcudan inmelerini istedi ve dikkatli olmalarını tembihledi. Sinekler kapıya dek yolcuları takip etse de, iner inmez koşmaya başlayan iki yolcu çok geçmeden karanlıkta kayboldu. Daha sonra sinekler vadinin içindeki yerleşim merkezinden gelen ışıklara doğru uçtular. Şehri ikiye bölen nehri bulur bulmaz lokantaya giden yolu hatırlayabileceklerini düşündüler, ama orada karşılaşacakları manzaranın hoşlarına gitmeme ihtimali onları korkutuyordu.

Yanık ve barut kokusu vadiyi kaplamıştı. Sinekler dağların arasında yankılanan silah seslerini duyabiliyordu, sanki arkalarından ateş ediliyordu. Hızlanarak, aceleyle Bad'ın yolunu tuttular. Karartılmış evleri geçtiler, bir yokuştan inerek sonunda nehre bağlanan genişçe bir caddeye çıktılar. Yolda koşuşturan birkaç insana rastladılar; bazıları köşede durup diz çökerek etrafı kolaçan ediyor, sonra yola tekrar devam ediyordu. Bazılarının tüfekleri vardı. Sineklerin insanları gözleyerek kaybedecek vakitleri yoktu, Assam'la Bad'ı ayıran nehre ulaştıklarında öyle perişandılar ki, yere çöktüler. Bacakları ve kanatları rüzgârda mum gibi titreşiyordu. Çok parçalı gözleriyle nehrin karşı kıyısına baktılar. İnsanlar Assam'daki evlerin çoğunu bombalamıştı. Evler öyle harap haldeydi ki, sinekler möleyen evin hangisi olduğunu tespit edemediler!

"Fito ve Rel'in başlamasından korktuğu savaş buymuş demek," diye fısıldadı Sinek.

"Görünüşe göre tam zamanında geldik," dedi Hermann Şeker.

"Lokantanın nerede olduğunu kestiremiyorum artık," diye mızıldandı Kolkex. "Buradaki her şey paramparça olmuş!"

"Möleyen ev işte şurada," dedi Sinek nehrin karşı çaprazını işaret ederek. Tüm olan bitene rağmen, evin içinden geçen rüzgârın melodisi hâlâ duyulabiliyordu.

Sinekler dizlerini büktüler, tam yola çıkmaya hazırlandıkları sırada korkunç bir gürültüyle sıçradılar. Assam'dan Bad'a doğru esen belalı bir rüzgâr gibiydi. "ASSAM'I TAMAMEN YOK EDİN!"

"Bu da ne?" Hermann telaşla sordu. "Ne?.. Nasıl?.. Bu kadar yüksek sesle kükremek nasıl mümkün olur? Bu da ne şimdi?"

"Şu bağırış, insanlara Assam'ı yok etmelerini mi emrediyordu?" diye sordu Sinek, şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

Kolkex onayladı: "Aynen öyle dedi! Bu vahşi ses tam da öyle söyledi!"

"Arkadaşlar," dedi Herman Şeker titreyen ön bacaklarını sineklerin omuzlarına koyup iç çekerek. "Beni dinleyin. İnsanlar büsbütün çıldırmış! Kaybedecek zamanımız yok. Hemen Fito ve Rel'i bulup şu muhteşem fikri uygulamaya başlamalıyız!"

Sinekler hedefe atılmış oklar gibi öfkeyle yerlerinden fırladılar. Nehri geçerek möleyen evin arkasına ulaştıklarında Assam'a doğru döndüler, ama tam evin üzerinden geçerken otobüste birlikte seyahat ettikleri yolcuları gördüler. Nehrin ortasında durmuş, Assam'dan kaçıp gizlice Bad'a girmeye çalışan mültecilere yardım ediyorlardı. Onlara şehrin sınırında bekleyen otobüsün yönünü tarif ediyorlar, mültecilerse olanca hızlarıyla koşarak o yana doğru uzaklaşıyorlardı. Sinekler tanıdık birini görmeyi beklemiyorlardı, ama sonra Assambad'daki ilk günlerinde karşılaştıkları, köpeklere kremalı bisküvi veren insancığı gördüler. Nehri yüzerek geçmeye çalışıyor, diğer mültecilerle anlaşmakta zorlanıyordu.

Sinekler lokantaya giden dar sokağa vardı. Evlerin yıkıntıları ve yanık kalaslar her yeri kaplamış, yolu kapatmıştı. Ellerinden geleni yaparak, var güçleriyle ilerlemeye çalıştılar, sonunda incecik, koyu mavi bir duman tabakasıyla karşılaştılar. Duman yangın yerinden yükseliyordu. Duvara tosladıklarını hissettiler: İnsanlar Kebap Lokantası'nı tamamen yakmıştı.

Kendilerini soğumaya başlamış olan yangın yerine bıraktılar, önce parmak uçlarıyla yoklayarak çatlakları ve yarıkları kontrol ettiler, sonra alevlerin erittiği kırmızı plastik mobilyaların iki küme halinde duran kalıntılarını gördüler. Yangın yerinin ortasında lokantanın adının yazılı olduğu tabela mutluluk veren,

kırmızı deseniyle öylece duruyordu. Biraz islenip kararmıştı, etraftaki diğer her şey gibi. Sinekler feryat figan ağlamaya başlamadan önce, külleri eşelemeye başladılar, Fito ve Rel'i arıyorlardı. Çatlak ve yarıklara adlarını bağırdılar, hatta kapkara bulutlarıyla sanki yeryüzünün yansımasıymış gibi görünen sonsuz gökyüzüne bile.

"Evet," dedi bir ses, derinden geliyordu. "Kim var orada?"

Sinek, Kolkex ve Hermann Şeker donakalmıştı, kulak kabarttılar. Biri onlara cevap vermişti işte!

"Buradayım," diye ekledi ses. Yanık tabelanın altından geliyor gibiydi. Sinekler tabelanın üzerine zıplayıp dört döndüler.

"Bu Fito!" diye haykırdı Sinek. "Onun sesi. Tabelanın altında kalmış!"

"Ah, canım Fito," diye sızlandı Hermann Şeker. Tabelayı ön bacaklarıyla itmeye çalıştı, ama durum tamamen ümitsizdi.

"Sıkıştın mı orada?" diye seslendi Kolkex, elinden geldiğince yüksek sesle. "Bizi duyabiliyor musun?"

"Ne! Siz misiniz?" diye hemen cevaplamıştı Fito. Sesi neşeli geliyordu. "Bekleyin! Gelip sizi alacağım."

Sinekler hayretle birbirlerine baktılar, birkaç saniye sonra tabelanın köşesinden Fito'nun bacağı göründü. Sonra diğer bacak, ve sonunda kül rengine dönmüş, şaşkın Fito sürünerek çıktı. Burnu bile

kanamamıştı. Misafir beklemediği belliydi. Sinekler enkazın üzerinden geçerek Fito'yu selamlayıp ona şefkatle sarıldı.

"Buna inanamıyorum!" diye tiz bir sesle bağırdı Fito bir yandan arkadaşlarına sarılırken. Sonra onları teker teker sürünerek çıktığı deliğe, dar bir geçide itti. Geçidin diğer ucuna uçan sinekler, Fito'nun daha önceden hazırladığı küçük bir yeraltı sığınağıyla karşılaştı. On-on iki sineğin rahatlıkla barınabileceği, güvenli bir sığınaktı.

"Rel de gelmek üzeredir," dedi. "Şu kükreyen sesin ne olduğunu anlamak için çıkmıştı. Siz de duydunuz mu?

"Duymak mı?" dedi Kolkex. "Kapana kısılmış bir domuzun böğürtüsü gibiydi, bütün Bad'dan duyuldu!"

"Bu savaş çığlıkları hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Sinek.

"Yok," dedi Fito. "Ama birazdan Rel geldiğinde, bir şeyler öğrenebiliriz belki."

"Bu iyi olur," dedi Hermann Şeker. "Çünkü bizim amacımız savaşı durdurmak. Kolkex'in harika bir fikri var, Nepal'de kaldığımız manastırda..."

Kolkex lafa karıştı: "Evet, insanları silahsızlandırabiliriz!" Fakat sonra çok yüksek sesli bir gümbürtü duydular. Sanki Rel'in sesiydi, galiba acil bir durum vardı ve sığınağın üstündeki tabelaya ani iniş yap-

mıştı. "Fito! Sesi buldum!" Rel geçitten sesleniyordu, sığınağa geldiğinde yüzünün kan içinde kaldığını gördüler. Sinekleri görünce şaşırdı, son birkaç milimetrede ayağı kaydı. Ona doğru koşan sinekler büyük bir coşkuyla Rel'i selamladı. Arkadaşları da onlara sarıldı, sonra hemen susup dinlemelerini istedi, anlatmak için sabırsızlandığı çok ilginç haberler vardı.

Lanet

Rel sesin izini sürüp ana caddedeki büyük bir ateş çemberine ulaşmıştı. "İçinden geçmenin bir yolunu bulmaya çalıştım, ama imkânsızdı. Sesin etrafı alevlerle çevriliydi, tıpkı bir kalenin surları gibi. Yapılabilecek tek bir şey vardı, ateşin üzerine doğru uçtum ve içinden geçtim." Sinekler afallamıştı. "Alevler feci sıcaktı. Bir an için bir patlamış mısır tanesi gibi patlayacağımı düşündüm," dedi Rel. Sinekler başlarını salladılar, Rel'in niçin yaralı ve hırpalanmış olduğunu şimdi anlamışlardı.

"Çemberin içinde ne vardı?" diye sordu Fito.

"Pek bir şey yoktu," dedi Rel. "Sadece bir araba, o kadar. Onu tepeden tırnağa inceledim, sonra yüksek sesli emirlerin oradan çıktığını duydum!"

"Arabadan mı?" diye sordu sinekler hep bir ağızdan.

"Evet, konuşuyordu," dedi Rel.

"Konuşan bir araba ha?" Fito şaşkındı.

"Bu imkânsız," dedi Kolkex. "Arabanın içinde bir insan vardı mutlaka. Peki başka neler gördün?"

"Kocaman kutular," dedi Rel. "Ama hiç insan yoktu, bundan eminim."

"O kutular hoparlör olmalı." Kolkex bu sonuca vardı, Hermann Şeker ve Sinek de onayladılar.

"Evet, kesinlikle. Ses onlardan geliyordur mutlaka!"

"Peki ama insan nerede, bu hoparlör dediğiniz şeylerden gelen ses kimin sesi?" diye sordu Fito.

"Herhangi bir yerde olabilir," diye açıkladı Sinek. "Hoparlörlerin gizemi bu. Sesini duyduğun insan başka bir kıtada bile olabilir pekâlâ!"

"Ama aslında nerede olduğunu biliyoruz," dedi Hermann, bir adım öne sıçrayarak sineklerin oluşturduğu çemberin ortasına geçti. "Besbelli Gizli Yer'den geliyor!" diye ekledi, ön bacaklarını öne doğru uzatıp birbirlerine çarparak durumun apaçık ortada olduğunu vurguladı.

"General tabii!" diye iç çekti sinekler. Kabuklarının içinde ürpermişlerdi. "Bu onun sesi olmalı!"

"Tam onun yapacağı şey, savaş çığırtkanlığı, ama kendisi uzakta duruyor..." diye söylendi Rel.

"Harika fikir!" diye konuşmayı böldü Kolkex. Bu kargaşada unutulmuştu, çabucak açıklamaya koyul-

du. Kolkex, Rel ve Fito'ya insanların tüfeklerindeki nişangâhların nasıl çalıştığını bilip bilmediklerini sordu. Onlar da az çok bildiklerini, insanları bu tüfeklerle nişan alırken daha önce gördüklerini söylediler.

"Nişangâhlarına konacağız," dedi Kolkex bilmiş bilmiş. "Bunu hesapladık. Bir karasinek tam da nişangâhın önünü kaplayabilecek cüssede, siyah bir kapak gibi. Böylece insanlara hedeflerini şaşırtacağız."

"Peki nişangâhları kontrol edip bizi kovmazlar mı?" diye sordu Fito şüpheyle.

"Bu sadece birkaç saniye alır," dedi Hermann. "Biz onlardan daha hızlıyız. İnsanlar bizi fark etmeden nişangâhları terk ederiz."

"Sonra insanlar yeniden ateş etmeye niyetlendiklerinde, tekrar gidip oturacağız," diye imalı imalı konuştu Rel, vakit olsaydı küstahça gülecekti neredeyse.

"Tam olarak öyle yapacağız Rel!" diye bağırdı Kolkex.

Sinekler kendilerini çifte görevin beklediğinin farkındaydı. Öncelikle, General'in yüksek sesle savaş çağrısı yapan emirlerini durdurmalı, sonra da şehirdeki tüm karasinekleri harika fikirlerinden haberdar etmeliydiler. Böylece iki gruba ayrıldılar. Rel, Fito ve Sinek, Gizli Yer'deki General'in icabına bakacak,

Kolkex ve Hermann de takviye güç toplayıp insanları silahsızlandıracaktı.

"Güneş battığında buluşmak üzere," dedi Kolkex.

"Tam burada, tabelanın üstünde," diye işaret etti Fito.

"O zamana kadar savaş bitmiş olur umarım," dedi Sinek.

Sinekler yeraltı sığınağından çıktılar, yangın yerinde birbirlerine iyi şanslar dilediler. Rel, Fito ve Sinek Bad'a doğru yola çıkarken Hermann ve Kolkex de etraftaki sokakları turlayıp diğer karasinekleri aramaya koyuldular.

"Bize kulak verin, karasinekler!" diye seslendiler gövdelerini şişirerek. "Hepinizi, eskiden Kebap Lokantası'nın bulunduğu yerdeki harabeye davet ediyoruz! Orada savaşı durdurmak için bazı yöntemler açıklayacağız. Bizi duyan var mı?"

"Evet, ben duyuyorum!" Kısa bir süre sonra sokağın üst tarafından boğuk bir karasinek vızıltısı duyuldu. Biraz sonra Hermann ve Kolkex onun toplantı haberini yaymaya başladığını işitti. Kelimesi kelimesine tekrar ediyordu, az sonra gruba yeni bir sinek daha eklenmişti. Davet sinekten sineğe yayılıyor, her sinek bir tanıdığına, o da başka bir tanıdığına haber veriyordu. Karanlıkta belirmeye başladılar, kuzeyden, güneyden, doğudan, batıdan, her yönden uçarak geliyorlardı. "Ohmil! Rogood! Al-sur! Gel!

Marengue! Hipp! Cucumcary!" diye bağırışıyorlardı. "Savaşı durdurmak için Kebap Lokantası'na gelin!"

"Bütün karasinekler eskiden İyi Kebap Lokantası'nın bulunduğu yerdeki harabeye davetlidir, savaşı nasıl durdurabileceğimizi tartışacağız. Lütfen bu haberi yayın!" Rel ve Fito otobüs yığınının tepesine çıkmış bağıran bir karasineğin sesini duydular. "Hayır, Kebap demek istedim!" diye düzeltti. "Keeebaaaap!" diye bir kez daha uzun uzun bağırarak, işini garantiye aldı.

Bad'dan ve Assam'dan binlerce karasinek akın akın yangın yerine geliyordu. Kolkex ve Hermann bu katılımın bir sonu olmayacağını düşünmeye başladı. Kolkex tabelanın üstüne çıkarak harika fikri bir grup karasineğe açıkladı, sonra diğer gruba, sonra başka bir gruba daha... Önceki grup giderken, yeni bir grup karasinek ilgiyle yerlerini alıyordu. Belirli aralıklarla, yangın yerinden hortum gibi karasinek sürüleri yükseliyor, havai fişek gibi havaya dağılıyordu. Bundan sonra sineklerin hedefi nişangâhları arayıp bulmaktı. En sonunda çevre çiftliklerdeki karasinekler de bu güçlere katıldı. Toplantıyı duyan bütün sinekler gönüllü olmuştu.

Tüfekli insanlar bir nişangâha bir uzağa, bir nişangâha bir uzağa bakıyordu. Sonra tüfeklerinin önüne bakıp her şeyin normal olduğunu görüyorlardı. Yine de, sanki bir şey ya da bir kimse, ne zaman

hedef almaya kalksalar onları engelliyordu! Aynı durum tanklar için de geçerliydi. Duruyorlardı ve tankı kullanan insan sürünerek dışarı çıkıyordu. Nişangâha bakıyorlar, ceketlerinin koluyla temizliyorlar, tekrar tanka tırmanıp yerlerine oturunca kafalarını sallıyorlardı. Her şey tamamdı, nişangâh olması gerektiği gibiydi, ama yine de bir şey görünmüyordu, yalnızca... Kara bir leke! İnsanlar somurtuyor ve ter döküyordu. "Belki de bu bir çeşit lanettir!" dedi içlerinden biri. "Yani, bu savaş ve yaptığımız bütün kötülükler yüzünden başımıza gelen bir lanet."

Assam birdenbire sessizleşti. Tek bir silah sesi bile duyulmuyordu. Sadece ağır bir sessizlik, sanki herkes kış uykusuna yatmış gibi. Uzaklarda bir yerden, şaşkın bir tavuğun gıdaklaması duyuluyordu.

"Siz de duydunuz mu?" dedi Fito. "Dinleyin!"

"Ben bir şey duymadım!" diye fısıldadı Rel. "Silahlara veda."

"Harika fikir işe yardı!" dedi Sinek mutlulukla.

"O zaman, şimdi sıra bizde," dedi Rel, Fito ve Sinek'e kurnazca bakarak. Ön bacaklarından birini az önce üstünde oturdukları duvara hafifçe vurdu. "Tak, tak!" Gizli Yer'in duvarına ön bacağıyla kapıyı çalarmış gibi vurdu. "İyi akşamlar," dedi. "General burada mı?"

Gizli Yer

Sinek, Fito ve Rel, Gizli Yer'in arka duvarına doğru koşuşturdular, ikinci kattaki bir pencereye ulaşmaya çalışıyorlardı. Pencere kapalıydı ama içeride ışık vardı. Pencereye ulaştıklarında dikkatlice incelediler.

"Nefesimizi tutarsak, şuradaki açıklıktan geçebiliriz," dedi Fito, penceredeki incecik bir açıklığı işaret ederek.

"En ufak tefeğiniz benim, önce ben gireyim," dedi Sinek, kanatlarını arkasında toplayıp gövdesine yapıştırdı. Sonra kafasını açıklığa soktu, Gizli Yer'e dikkatlice baktı ve birkaç saniye sonra içerideydi işte. Fito ve Rel derin derin nefes alıp verdiler ve Sinek'in peşinden sürünerek ilerlediler. Pencerenin çerçevesindeki kıymıklara sürtündükçe her yerleri kaşınıyordu, buna rağmen çıt çıkarmadılar.

Geniş bir odadaydılar. Masalarda yiyecek artıkları, kocaman tabaklarda et ve sebzeler, derin kâselerde soslar vardı etrafta. Burası Gizli Yer'in mutfağıydı besbelli. Ve görünen o ki, uzun zamandır temizlenmemişti. Yine de etrafta kimse yoktu, sinekler aralık bırakılmış kapıya yaklaştılar, sonra geçip gittiler. Şık bir yemek odasına gelmişlerdi. Tavandan sarkan gösterişli avizelerin en büyüğünün altında bir yemek masası gördüler, öyle uzundu ki etrafına en az yirmi altı sandalye dizilmişti. Masanın üzerindeki şamdanlarda beyaz mumlar yanıyordu, ama neredeyse tamamen erimişlerdi.

"Bir ziyafet," dedi Rel uzun masaya bakarken. Sinek ve Fito kafa sallayarak onayladı. Belli ki akşamın erken saatlerinde burada bir kutlama yapılmıştı.

"Sizce General savaşı mı kutluyordu?" diye sordu Sinek.

"Galiba öyle," dedi Rel. Gözü yanan mumlara takılmıştı. "Neyse, yakında tatlısını da yiyecek nasıl olsa."

"Evet, General'e küçük bir ders vereceğiz," dedi Sinek, Fito ve Rel'e baktı. "Aslında büyük bir ders!" diye düzeltti sonra.

Fito kafasıyla yemek odasının bir ucundaki karanlık koridoru işaret etti. Sinekler koridora yaklaşınca sağlı sollu dizilmiş beş-altı kapıyı fark etti, koridorun en dibinde karanlıkta zar zor seçilen bir kapı daha

vardı. Duvar boyunca dikkatle uçtular. Bu şekilde bir insan sesi duyacak olurlarsa buradan onları daha iyi dinleyebilirlerdi.

İlk kapının önünde durup dinlediler. Sadece akan suyun sesi duyuluyordu. Sinek, kafasını kaldırarak buranın banyo olabileceğini söyledi. General'in orada olma ihtimali yok, diye düşündü, herhalde küvete uzanmış ya da klozete oturmuş bir halde birliklerine emirler yağdırmıyordur. Tekrar uçarak bir sonraki kapıyı dinlemeye başlamışlardı ki, birden koridorun ucunda bir patırtı koptu, insan sesleri geliyordu. En içteki kapı açılıverince sinekler oldukları yerde kaldılar. Odadan süzülen ışık koridoru aydınlatınca, kapı eşiğinde üç kişinin gölgesini gördüler. Yavaş yavaş sineklere yaklaştılar, yanlarından geçerek yemek odasına girdiler. Tam da sinekler kapısı açık odaya doğru uçmaya başlayacakken insanlardan biri geri geldi. O, banyonun kapısını açmaya çalışırken sinekler biraz daha durup bekledi. Kapı kilitliydi. Etrafa bakındı, kendisini kimsenin görmediğinden emin olunca koridordaki kocaman saksıya yaklaşarak çişini yapmaya başladı. O sırada cep telefonu çaldı: *Zırrrr!*

"Biraz bekleyelim!" diye fısıldadı Sinek, ön bacaklarından birini kararlılıkla yere vurarak. "Hemen çekip gitmeyelim. Assam'dan önemli haberler gelmiş olabilir!"

"Alo?" telefonu açtı adam, ama aynı zamanda hem

işeyip hem de telefonu tutmakta zorlanıyordu. "Ne? Ne laneti?" dedi. "Hiçbir silah çalışmıyor mu? Amma saçmalık! General küplere binecek! Bunu ona nasıl anlatırım?"

"Hadi gidelim!" dedi Rel. Ardından sinekler aceleyle koridoru geçip odaya doğru süzüldü. Pıtır pıtır sesler çıkararak kapının pervazına oturdular. Odada bir grup insan vardı. Bazıları kanepelere ya da sandalyelere oturmuş, diğerleriyse kanepenin kolçaklarına ya da duvara yaslanmış vaziyette ayaktaydı. Sessizdiler, pek hareket etmiyorlardı, sanki fotoğraf çektirmek için poz vermiş gibiydiler. Anlaşılan bir şey bekliyorlardı. Doğru odaya girdiklerini anlamak için Rel'in çok uzun süre etrafa bakınması gerekmedi. Bakışlarını General'den alamıyordu. İşte oradaydı, sonunda onu bulmuşlardı. Generali bir bakışta tanıdı, çünkü daha önce Kebap Lokantası'nda karşılaşmışlardı, General onun sol bacağını koparmıştı. Şimdi de, tıpkı o zamanki gibi, acıkmış görünüyordu. Kanepede iki yardımcısının arasına oturmuş, arkasına yaslanmış, üzümleri mideye indiriyordu. Tam karşısındaki taburede süklüm püklüm bir insan oturuyordu, bu insanın elinde keçeli kalem, kucağında da bir tomar kâğıt vardı. Hareket ettiğinde, Sinek neyin peşinde olduğunu anladı. Taburedeki insanla kanepedeki General'in arasında duran küçük sehpada bir mikrofon ve kayıt cihazı duruyordu.

"Bakın, işte oradalar, hani şu General'in konuştuğu cihazlar, böylelikle sesi arabadaki hoparlörlerden duyulabiliyor," diye fısıldadı Fito ve Rel'e. Tam onlara mikrofonu gösterirken, az önce odadan çıkan insanlar geri dönüp koridora açılan kapıyı kapattılar. Bu demek oluyordu ki, artık sinekler ve General aynı odada kapalı kalmıştı.

Koridordaki saksıya işeyen adam "Efendim," diye General'i selamladı. "Ben... Ben az önce haber aldım... A-Assam'dan. Ne yazık ki, haberler kö-kötü," dedi tedirginlikle kekeleyerek.

"Uzatma da anlat," dedi General, hapur hupur üzüm yemeyi bırakmıştı. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. Ellerini sıkıp yumruk yapmıştı. Kanepe gıcırdadı.

"Silahlarımız kısa bir süre önce bozulmuş. Hepsi birden. İşe yaramıyorlar, fakat en yetenekli teknoloji uzmanlarımız silahlarda bir sorun olmadığını söylüyor. Çok tuhaf. Bazı insanlar kendi aralarında konuşuyor, bahsettikleri şey bir tür... La-lan-lanet."

"Lanet mi?" dedi General, oturduğu yerde doğrulmuştu. "Sen ne diyorsun? Silahlar ya çalışır ya da çalışmaz! Bu ne biçim saçmalık?"

"Silahlar gayet normal görünüyor, ta ki ku-kukullanıncaya kadar," diye anlatmaya devam etti kekeleyerek, sıkıntıdan kıvranıyordu. "So-so-sonra birdenbire ça-ça-ça-çalışmaz oluyorlar."

General ayağa fırladı. Kanepenin çevresinde dolandı, kâseden biraz daha üzüm aldı, sonra tekrar oturdu. Gözlerini saksıya işeyen insanın üzerinden ayırmıyordu.

Kucağında kâğıt tomarıyla taburede oturan adama "Bir rapor hazırlayın," dedi. Bir elini ileriye uzattı, bir süre öyle tuttu; kanepede yanında oturan yardımcılarından biri mikrofona uzanmaya çalıştığını düşünerek mikrofonu eline tutuşturdu.

"Hazır olduğunuzda konuşmaya başlayabilirsiniz," diye fısıldadı taburedeki. "Şu anda yayındayız."

General ağzına biraz daha üzüm attı, dalgın dalgın düşünerek çiğnedi. Sonra mikrofonu lolipop gibi tutarak ağzına götürdü. Mikrofona baktı, kokladı, sonra net ve buyurgan bir sesle: "Assam'a ateş açın!" dedi. Sonra sesini yükseltti, adeta bir anda öfke krizine tutulmuştu: "ASSAM'I YERLE BİR EDİN! TAŞ ÜSTÜNDE TAŞ BIRAKMAYIN! GEREKLİ BÜTÜN ARAÇLARI KULLANIN!"

General konuşmayı bitirince, verdiği mesajların ağırlığını sinekler omuzlarında hissettiler. Kuruyup büzüşmüş bir üzüm tanesi büyüklüğündeki cüsseleriyle, bu akıl hastasını durdurma şansları var mıydı? O andan itibaren hiç hata yapmamaları ve şanslarının yaver gitmesi gerektiğinin farkındaydılar. Tam bu sırada, Rel kontrolü ele aldı.

Arkadaşlarına kısa bir bakış fırlatarak, "Bir fikrim

var," dedi. "Bakalım neler olacak." Fito ve Sinek'in, fikrinin ayrıntılarını sormasına bile fırsat bulamadan uçuverdi. Bir suikastçinin mermisi gibi General'e doğru ilerliyordu.

Rel'in Yönetimi

General tam yayının sona erdiğini ilan etmek üzereyken, tuttuğu mikrofonun üstüne tünemiş sefil karasineği gördü. Yüz yüzeydiler, sanki dimdik ona bakıyordu. General de sineğe dik dik baktı, mikrofonu kendine yaklaştırdı. Sineğe uzun uzun baktı, sinek de aynı sert ve kararlı bakışlarla karşılık verdi. İkisi de geri adım atmıyordu. Her ikisinin de kömür gibi kapkara gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Generalin gözbebekleri ve Rel aynı boyutlardaydı.

"Kırmızılar," dedi General ansızın. Derin düşüncelere dalmıştı. Karasineklere alışkındı, henüz kundakta bebekken bile etrafındalardı, ama gözlerinin kırmızı olduğunu ilk kez fark ediyordu. "Ateş gibi parıldıyorlar," diye geveledi önüne bakarak. Hiç kımıldamadan oturuyor, Rel'e, onun büyüleyici kırmızı gözlerine derin derin bakıyordu. Sonra gözlerinde alevlerin

yansımasını gördü! Dalga dalga yanıyordu. Biraz daha dikkatli bakınca, alevlerin bazı bildik binaları sardığını gördü. Assam'daki küçük, dar sokak ve Kebap Lokantası yanıyordu. Doğrudan Assam'daki savaşı görüyordu! Kendi yaktığı ateşe bakıyordu!

"Off!" diye inledi General, sonra geri çekildi, sanki bir kabustan uyanıyordu. "Yeter!" diye bağırdı, aynı anda hem sineğin gözlerine hem de mikrofona doğru. Sonra, sanki yavaş yavaş kendine gelmeye, karasineğin etkisinden, kendisine yaptıklarından kurtulmaya başladı. Kafasını karıştırmıştı, hayal görmesine sebep olmuştu!

"Defol!" dedi General dişlerini sıkarak. "Kışkış! Yeter! Kaybol hadi!" diye bağırdı mikrofonu bir tuzluk gibi sallayarak, Rel ve mikrofonun gümüş rengi sapı kaynaşmıştı bu sırada. Rel bu sarsıntıdan zarar görmemişti, mikrofonun üstünde direniyordu, adeta japon yapıştırıcısıyla mikrofona sabitlenmişti. Bu Rel'in işiydi!

"Dikkat dikkat, bütün karasinekler! Gizli Yer'den Rel konuşuyor!" diye seslendi mikrofona. "Harika fikir tıkır tıkır işliyor. Lütfen devam edin, aynen böyle. General çok rahatsız oldu, neler olup bittiğini anlayamıyor," diye ekledi General'in de duyabileceği kadar yüksek sesle.

Fakat General yalnızca hafif bir vızıltı duymuştu. Şu kahrolası sinek vızıldıyordu herhalde, arsız kan

emici! Diğer yandan, hassas mikrofon vızıltıyı işitebiliyor, böylece Assam'daki arabada yer alan hoparlörlerden -arka planda General'in homurtularıyla birlikte- Rel'in sesi bangır bangır duyuluyordu.

General'in yardımcılarının kafaları karışmaya başlamıştı. Komutanları oldukça tuhaf davranıyordu. Yardımcılar, taburedeki liderlerinin niçin mikrofonu sertçe salladığını anlamamıştı, acaba yayına devam etmek mi istiyordu? Yayın General'in aklından tamamen çıkmıştı. Yalnızca bu manyak sineğin gözünün önünden gitmesini istiyordu. Sallama numarası işe yaramadığına göre, daha eski bir numarayı denemenin zamanıydı. Sağ elinin orta parmağını baş parmağına götürerek yay gibi gerdi. Ağır ağır ve sinsice Rel'e yaklaştırdı. Ancak Rel'in beş bacaklı vücuduna bu denli yakınlaşmak, beklenmedik bir şekilde eski bir anıyı canlandırmıştı; sanki Assam'daydı, portakal soslu kebap yemek üzereydi. General iç çekti. Bu pasaklı sineğe bir saniye daha dayanacak gücü kalmamıştı, daha fazla ortalığı karıştırmasını engellemek için orta parmağıyla bir fiske vurdu. Sinek bu darbeyle, güneşte eriyen bir çiy tanesi gibi gözden kayboldu. General nihayet rahatlamıştı.

Fito ve Sinek haykırdılar. Rel'i izliyorlardı, üzerinde kayıt cihazının bulunduğu sehpaya düştüğünü görünce hemen yanına koştular. Gördükleri kadarıyla Rel orada hareketsiz yatıyordu.

Fito, Rel'in yanına oturdu, Sinek etraftaki insanları gözleyebilmek için tepelerinde dönüyordu. Fito'nun ön bacaklarıyla nazikçe Rel'e dokunduğunu gördü, belli ki bir yaşam belirtisi arıyordu. Masada olup bitenleri tek izleyen Sinek değildi. Kanepede General'in yanında oturan yardımcılarından biri de sineklere bakıyordu ve liderlerini ne kadar rahatsız ettiklerinin farkındaydı. Fırsat bulur bulmaz yerinden fırladı, tek bir adımda sehpanın yanına gitti ve olanca gücüyle sineklere vurdu. Sinek, Fito'yu uyarmak için olabildiğince yüksek sesle çığlık atıyordu, Fito ona bakana dek sürdürdü bunu. Fito olan bitenin farkına varınca Rel'in kafasını sımsıkı kavradı, ancak sonra ortalık sessizliğe gömüldü. Bir anda adamın avuç içi gümbürtüyle sehpanın üstüne indi, her iki sinek de gözden kayboldu. Bam! Sinek, sehpada gezinen eli görüp Fito ve Rel'i göremeyince korkudan bayılacak gibi oldu. Kanatları felç olmuştu sanki, vücudu külçe gibiydi. Kendinden geçti ve sonra bayıldı. Bir roket gibi yere çakılırken General'in yüzünün tam önünden geçiyordu.

Generalin yardımcısı sineklere vurduğu sırada yanlışlıkla General'in ayak başparmağına bastı. General'in öyle canı yandı ve öyle sinirlendi ki, ağzını kocaman açıp nefesini tuttu. Odadaki kimse fark etmemişti ama ağzını kocaman açtığında cılız bir karasinek tam önünde yere düşmekteydi. General yanlış-

lıkla sineği yuttu, tam yaygarayı basacaktı ki, ağzından sadece hırıltılar ve öksürük sesleri çıktı. Pisliğin teki nefes borusunu tıkadığı için konuşamamıştı.

Büyük Bir Ders

Yardımcıları General'in öksürdüğünü duyunca, hemen bütün gece yiyip durduğu üzümlerin kâsesini ona uzattılar. Saksıya işeyen adam bir bardak su getirmek için gitti, o mutfağa doğru ilerlerken General ağzına bir üzüm tanesi attı. Suyunu emdi, boğazı biraz yumuşamıştı. Bu yüzden birkaç üzüm tanesi daha aldı. Aynı anda üç-dört tanesini ağzına attığında, yardımcıları tam düzelmeye başlamışken daha da kötü olacağını düşündüler. General sanki donmuş gibi kaskatı kesildi. Sonunda hareket edebildiğinde iki eliyle boğazını tuttu. Sonra dilini çıkardı, birdenbire sarsılarak çelik bir yay gibi ayakları üzerinde gerindi. Odada dolanarak kırıp dökmeye, masaları sandalyeleri alaşağı etmeye başladı. Kimsenin en ufak bir şüphesi bile yoktu: mutlaka kötü bir şey olmuştu.

Çok kötü bir şey! General öylesine çıldırmıştı ki, yardımcıları onunla konuşmaya çalıştığında yalnızca el kol hareketleri ve hırıltılarla karşılık verebiliyordu. Üstüne üstlük, terden sırılsıklam olmuştu. Yüzü allı morlu renklere bürünmeye başlayınca nihayet biri durumun farkına vardı: "Boğuluyor! Üzüm boğazına kaçtı! Nefes alamıyor!"

Yardımcılar nefeslerini tuttular. Önce onu sabit tutup midesini bastırmaya çalıştılar. Ardından, birkaç kez kuvvetlice sırtına vurdular. General'in etrafında fırdönmelerine rağmen hiçbir şey fayda etmiyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, sonra maviye döndü, en sonunda patlıcan gibi mosmor kesildi. Kollarını sallayarak taburede oturan mahcup insanı çekiştirdi. Keçeli kalemi elinden aldı, duvara doğru ilerledi. Kalemi duvara dayadı, elleri titreyerek yazmaya koyuldu.

Lanet,

Yazdığı ilk kelime buydu.

Barış,

Bu da ikinci kelimeydi. İkinci kelimenin altını çiziyordu, fakat o sırada yere doğru eğildiği için çizgi de onunla birlikte aşağıya doğru kaydı.

"General bu lanetle çarpılmış! Savaş bitmeli. Artık Assam'da barış hüküm sürecek!" Yardımcılardan biri mesajı bu şekilde yorumladı. Sesi güçlü ve kararlıydı; daha önce herhangi bir şeyi General'in duvar yazısını çözdüğü kadar çabuk çözmemişti. Bazı yardımcılar ona arka çıktı, General'in barış ilan ederek lanetten kurtulmak istemesinin apaçık ortada olduğunu belirttiler, en azından iyileşinceye kadar. "Bu yüzden, hemen bir basın açıklaması hazırlamalıyız!" diye bağırdı biri, saksıya işeyene cep telefonuyla arayıp mağlubiyeti ilan etme görevi verildi. Elinde bir bardak suyla odaya henüz dönmüştü, gerisingeri çıkarak cep telefonunu bulmaya gitti. Herkes sabırsızca onu beklerken koridora açılan kapı tekrar aralandı.

"Affedersiniz," dedi oldukça kibar bir tavırla. Boynunda sallanan bir kamera olan bir insan başını kapı aralığından uzatmıştı. "General'e birkaç sorum olacak. Savaş beklenmedik bir hal aldığı için, gazeteciler koşarak bu binaya geldi. Neden birliklere geri çekilme ve Assam'ı terk etme emri verildi, biriniz açıklayabilir misiniz?"

Yardımcılar ne soruya, ne de gazetecinin ve meslektaşlarının cüretine anlam verebildi. Onu ve diğer gazetecileri uzaklaştırmaya çalıştılar. Gazetecilerin General'i yakından görmesi, en son isteyecekleri şeydi, şu anda doğru dürüst konuşamıyor, hatta ayakta bile duramıyordu. İçeride, suratı mosmor,

elleri ve dizlerinin üstünde duruyordu. Küt diye göğsünün üstüne düştü, paspas gibi yere serilmişti. Dili dışarıya sarktı, adeta yeri yalıyordu, tıpkı azgın bir köpek gibi.

"Aman Allah'ım!" diye bağırdı kapıdaki gazetecilerden biri. "Bu patates çuvalı gibi yere devrilmiş olan kim? Yoksa General bu mu?"

"Sessiz olun!" diye azarladı saksıya işeyen, cep telefonunu ışın kılıcı gibi sallıyordu. "Resmi açıklama yapıldı. Teslim olduk. Savaş bitti! Anladınız mı?"

Odadaki herkes suspus olmuş General'i izliyordu. Saksıya işeyenin son sözleri odada yankılanırken, o kımıldamadan yatıyordu. Odaya sessizlik hakimdi.

General başını oynattı. Titremeye, acıdan kıvranmaya başladı, sonra bir kolunu hareket ettirip kaldırdı, sanki ayağa kalkmak için yardım ister gibiydi. İki yardımcı kollarından tutup onu kaldırdılar. Hızlı hızlı sırtına vurdular: General'i öksürük tuttu, öyle şiddetliydi ki boğazına takılan bir üzüm tanesi ağzından dışarıya fırladı, odanın ta öbür ucuna kadar giderek kapıda duran gazetecilerin yanına düştü. Tekrar nefes almaya başlamıştı. Aceleyle nefes alıp veriyor, ciğerlerine doldurabileceği kadar oksijen dolduruyordu, sanki hayatı buna bağlıydı. Yardımcıları dinlenmesi için onu kanepeye yatırdı, hâlâ korkudan ve telaştan titriyordu. Yüzünün rengi yerine gelene kadar orada uzandı. Sonra tekrar öksürmeye başladı, galiba bütün

bu süre boyunca boğazında takılıp kalan şeyi dışarı atmaya uğraşıyordu. Sonunda yabancı maddeyi dilinin yardımıyla avcuna çıkardı, neredeyse hayatına mal olan şeyi gördü; parıldayan kırmızı gözleriyle simsiyah bir karasinek.

General dikkatlice avcuna baktı. Gözleri faltaşı gibi açılmış, damarları şişmişti. Bunun mikrofondaki karasinek olduğunu düşündü, parmağıyla fiske vurduğu karasinek. Sineğin ta gırtlağına kadar tuhaf bir yolculuk yaptığını düşündü, orada başlattığı olaylar zinciri, savaşın kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu. Mini minnacık bir karasinek! General başını salladı. "Tek bir karasinek," diye mırıldandı. "Savaşı durduran sinek," diye ekledi ve odadakilere avucundaki sineği gösterdi. "İşte bu, savaşı bitiren sinek."

Başka gazeteciler de zorla odaya girmeyi başarmıştı. Hepsinin tek bir isteği vardı; General'le konuşmak. Ona çeşitli sorular sorup dediklerini not etmeye çalıştılar. Amaçsızca ve öfkeyle, birliklere geri çekilme ve Assam'ı terk etme emri verdiğini inkâr etti; hem de arabadaki hoparlörlerden duyulan apaçık kendi sesi olduğu halde. Canlı yayın sırasında Rel'e söylediği sözcükleri, birliklerin yanlış anlayarak Assam'ı terk etme emri olarak yorumlamasını anlayamamıştı. Gazetecilerden biri, uluslararası kamuoyunun Assam'daki savaşın sona ermesini sevinçle karşıladığını söyleyince, General memnun oldu. Kendisinin ve

karasineğin bronz heykellerini her kıtaya dikeceğini, en büyük heykelin de Assam'daki pazar yerine dikileceğini söyledi. Yardımcılar merakla birbirlerine bakıp, sonra gözlerini kaçırıyorlardı. Belli ki General delirmişti.

Gazeteciler ertesi günün haberlerini hazırlamak için Gizli Yer'den ayrıldıklarında General bir başına kaldı. En sadık yardımcıları bile kaçarak saklanmıştı. Assam'daki zalimliklerinin hesabının sorulacağından korkuyorlardı. Oysa General onlarla aynı fikirde değildi. Sanki bambaşka bir dünyaya ışınlanmış gibi, tek başına oturup düşünmek istiyordu. O küçük sinek uzun yıllardır hatırlamadığı bazı duyguları geri getirmişti, General'in üzerinde biraz düşünmek istediği duyguları. En son kırılgan bir çocukken hissettiği duyguları. O zamanlar, hayatın harikulade olduğunu düşünürdü. İnsanlar ve hayvanlarla dolu bir dünyada doğmuş olmanın. Başka gezegenlere, başka güneş sistemlerine sahip bir dünyada. Bazen iyi, bazen kötü hissedilen bir dünyada. Bazen uzun uzun kendi parmağının hareketlerini izlerdi. Hayatın şahane bir mucize olduğunu düşünüyor, doğduğu için kendini şanslı sayıyordu. Oysa şimdi, bu mucizeyi başkalarının elinden almıştı. Köpeklerin, insanların, tavukların canlarına kastetmişti; daha önce üzerlerinde kafa yormadığı karasineklerden bahsetmeye gerek bile yoktu elbette. Asla geri dönüşü olmayan şeyler

yapmıştı. General çok pişmandı. Bütün günahları için ağlamaya başladı, gözyaşları Sinek'in cansız, minik vücudunun üstüne düşüyordu.

Fito kanepenin sırtına, General'in arkasına oturdu. General'in omuzunun üzerinden, avucunda ufacık bir gemi gibi dalgalanan Sinek'e bakıyordu. Fito, Sinek'in uyarılarını duymuş, böylelikle kendini ve Rel'i sehpadan aşağıya atarak yardımcının tokadından tam zamanında kurtulmuştu. İkisi yere yuvarlanmıştı. Fito gidip Sinek'i almadan önce bilincini kaybetmiş olan Rel'i kanepenin altında güvenli bir yere taşımıştı. Fakat Sinek sanki yer yarılmıştı da içine girmişti. Fito şimdi parçaları birleştiriyor, olan biteni anlamaya başlıyordu. Bütün bu karmaşada General, Sinek'i yutmuştu, ancak aynı zamanda Sinek de ona bir ders vermişti, çok büyük bir ders.

Rel, kendine geldiğinde emekleyerek kanepenin altından çıktı. Fito tekrar yere inerek Rel'in yanına oturdu, ona kötü haberi verdi. Rel, minik Sinek için çok üzülmüştü, üzgün General'i ve Gizli Yer'i sonsuza dek terk etmeden önce kısa bir törenle Sinek'e sessizce veda etti.

Son

Hermann Şeker ve Kolkex, Kebap Lokantası tabelasının üstünde durmuş, diğer sineklere bakıyorlardı. Rel ve Fito, yanlarında Sinek olmaksızın sokağın başında göründüklerinde, Sinek'in geri gelmeyeceğini hemen anladılar. Fito ve Rel yanlarına oturup ön bacaklarını okşarken Gizli Yer'de başlarına gelenleri anlattılar. Sinek'in ölümünü anlattıkları sırada, sabahın altın renkli, solgun güneş ışığı, dağların tepesinden gelerek, adeta bal gibi ağır ağır ve sakince yamaçlara dökülüyordu. Gökyüzünü kaplayan kara bulutlar içlerini dökmeye başlamıştı. Bir karasinek boyutundaki kar tanesi tam sineklerin yanına, tabelanın üstüne düştü. Eriyip kurumlara karışana dek seyrettiler. Kar tanesinin eridiği yerdeki siyahlık temizlenmiş, süslü harflerden biri tekrar meydana

çıkmıştı. Sinekler gökyüzüne bakınca sayısız kar tanesinin yere doğru süzüldüğünü gördü. Yangın yeri, erimiş sandalyeler, sokaktaki molozlar, ve etraftaki evlerin kalıntıları karla kaplanmıştı. Kar, geceden kalan son izleri sinek vızıltısına benzeyen tatlı bir hışırtıyla siliyor, yavaş yavaş ama hakiki bir kuştüyü yorgan gibi Assambad'ı sarıyordu. Böylece bütün şehir neredeyse yeniden doğuyordu; tertemiz bir beyaz sayfa gibi.

Savaştan kaçan insanlar evlerine ve sokaklara geri dönmüştü. Karda bata çıka yürüyor, birbirlerine koşuyor, kayıyor, hatta bazen düşüyorlardı. Kimisi karla kaplanmış demir plakaları ve ahşap kalasları taşıyor; yıkılmış binaların yanına kardan korunarak yemek yiyip sohbet edebilecekleri geçici sığınaklar yapıyordu. Köpekler çok eğleniyordu, tropik bir okyanustaki balinaları andırırcasına, kar yığınlarına dalıp çıkıyorlardı. İnsanlara, kar tanelerine ve tavuklara havlıyorlardı, kimse çatışmalar başladığından beri nerede saklandıklarını bilmiyordu. Meraklı meraklı havayı kokluyorlardı, burunlarından kuyruklarına dek üzerlerini kaplayan, kremaya benzeyen kar tabakası kafalarını karıştırmıştı. Bu şaşırtıcı bembeyaz dünyada olan bitene akıl erdiremiyorlardı. Gürültünün çoğu Assam'ın ana caddesindeki insanlardan geliyordu. Gazete satıcısı tezgâhını açtığında, işler iyice çığırından çıktı. "Savaşın bitişi hakkındaki

her şeyi okuyun!" diye bağırıyordu matbaadan yeni çıkmış gazeteleri istiflerken.

Satıcının sesini duyan sinekler, uçarak tabeladan uzaklaştılar. Islak kanatlarını çırpıyor, kar tanelerinin arasında zikzaklar çiziyorlardı. Möleyen evin yanındaki köşeyi döndüklerinde neredeyse ana caddeyi tanıyamayacaklardı, her yer bembeyazdı. İnsanlar gazeteciye üşüşmüştü, önceki gece olup bitenleri öğrenmek için sabırsızlanıyorlardı.

Tezgâhın önündeki insanların gazeteleri etrafa saçtığını görünce, "Lütfen, parasını ödemediğiniz gazeteleri ıslatmayın!" diye haykırdı satıcı. "Hey!" diye bağırarak kasaya doğru geçti. "Ödemeden alıp gitmek yok!" diye ekledi umutsuzca.

"Peki, peki!" dedi biri. "Savaşın nasıl bittiğini okumak istiyoruz," dedi bir diğeri. "İnsanlar dün geceki olayları çok merak ediyor. Şimdi lütfen gazetelerimizi ver," dedi üçüncü bir kişi, ve başka sesler karıştı: "Neler olduğunu bilmek istiyoruz!"

Sinekler tezgâhın en kuytu köşesindeki gazete öbeğinin üstüne oturdu. Başsayfanın üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyor, dikkatle inceliyorlardı. Örümcek gibi gezinen bacakların altında Sinek'in kocaman bir fotoğrafından başka bir şey yoktu. Tanıdıkları ve çok sevdikleri Sinek! Kısa süre sonra, diğer bütün gazetelerin başsayfalarında da aynı fotoğrafın olduğunu fark ettiler.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Sinek güzel çıkmış!" dedi Hermann. "Her şeye rağmen..." diye de ekledi. Gözleri dolmuştu. Minik Sinek'i General'in avcunda, altı bacağı cansız vücuduna yapışmış ve General'in gözyaşlarıyla ıslanmış halde gördüğü için çok üzgündü. Kolkex usulca Hermann'a sokuldu, başını okşadı ve hem ona hem de diğer sineklere fotoğrafın altındaki manşeti gösterdi.

"Bunu gördünüz mü?" diye sordu. Yüksek sesle, ağır ağır ve ciddiyetle okudu: "Savaşı bitiren sinek." Hermann Şeker yazıya dikkatlice baktı, bir süre sonra yılbaşı ağacındaki bir ampul gibi ışıldamaya başladı. "Savaşı bitiren sinek," diye gururla tekrarladı. Dünyanın belli başlı gazetelerinin baş sayfalarında bir karasinek görmeyi hiç hayal etmemişti, hem de savaşı bitirmek gibi kahramanca bir haberle!

Sinekler çok geçmeden, gazetelerin hiçbirinin silahların gizemli bir şekilde tutukluk yapmasını, General'in tuhaf emirlerini, ya da karasineğin General'in gırtlağında son bulan yolculuğunu açıklayamadığını gördü. Dışarıda gitgide daha çok insan birikiyordu, hepsi olanların asıl sebebini bilmek istiyordu. Savaşın bitişini bir tek önceki gece olan en önemli olayları kendi gözleriyle gören sinekler anlatabilirdi. Gerçekte ne olup bittiğini sadece onlar biliyordu. Sinek'in fotoğrafının üstünde mürekkep lekesi gibi durup bunları düşünürken büyük ve çok

önemli bir karar verdiler: İnsanlara Assambad'daki savaşı ve karasineklerin yaptıklarını anlatacaklardı. Bildikleri her şeyi açıklayacaklardı. Böylece insanlar savaş ve karasinekler hakkında daha fazla bilgiye sahip olacaktı. Bir kitap yazacaklardı.

★ ★ ★

Fito'nun yazmayı hayal ettiği bu kitabı, dört arkadaş birlikte yazdı. Bu kitap yediden yetmişe bütün insanlara; sizlerin haritalarında gezinen, şeker kâselerinde, televizyon ekranlarında, gazetelerinde oturan bizler –yani karasinekler– hakkında bilgi veriyor. Bazen kafalarınızın ya da ellerinizin arkasına konan bizler hakkında. Taşıtlarınızı, lokantalarınızı, havalimanlarınızı, manastırlarınızı, evlerinizi ve diğer çoğu binayı paylaştığınız bizler hakkında. Bu öykü aynı zamanda karasineklerle insanların yüzyıllardır süregelen ilişkisi, soğuk mağaralarda ve yıkık dökük barakalarda toplaşmalardan, şatolarda birlikte yaşamaya, hatta füzelerle birlikte aya fırlatılmaya varan ilişkisi hakkında. Son olarak, en önemlisi de umut ve inanç hakkında. Bir gün daha iyi ve daha adaletli bir dünyada, bizlerin ve sizlerin barış ve huzur içinde yaşayabileceğimize dair beslediğimiz umut ve inanç hakkında. Bizim bu dileğimiz geçmişten geleceğe uzanıyor. Biz karasinekler, her gün duvarlara, odalara, ağaç gövdelerine, çimen yapraklarına,

gökyüzüne, yeryüzüne teller gereriz, görünmez dilek bayrakları asarız.

Öykümüz şimdilik böyle bitiyor. Her şey burada. Bu kitap sizlerin, bütün insanların, Assambad'daki savaşı ve dünyadaki karasinekleri kolaylıkla okuyup öğrenebilmeniz için. Bu öykü, sizin daima hepimizin ortak adı olarak kullandığınız, ama bizim dünyamızda sadece ona ait olan ismin, Sinek'in anısına yazılmıştır.

Saygılarımızla,

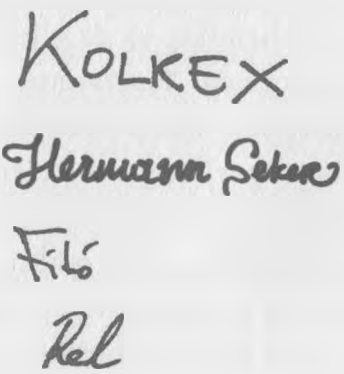

Assambad'da, Kebap Lokantası 2'nin verandasında ikamet etmekteler.